

Marea trimitere

George O. Wood	Îmbrățișând misiunea lui Hristos în lumea noastră	1
----------------	--	---

Responsabilitatea Bisericii se află întotdeauna între revendicarea lui Hristos din Marea Trimitere și marea Sa asigurare.

Douglas P. Petersen	Penticostalii: Mărturia unei comunități pline de putere	6
---------------------	--	---

Penticostalii sunt chemați și împuterniciți să fie oameni ai viitorului în acest veac.

Donald R. Corbin	Mandatul Stăpânului: Evanghelizarea celor neevangelizați	10
------------------	---	----

Semnul distinctiv al penticostalilor este pasiunea lor intensă pentru găsirea celor pierduți – de a-i evangheliza pe cei neevangelizați de pretutindeni, prin orice mijloace.

Thomas E. Trask, John Kilpatrick, Steve Hill, Wayde I. Goodall	Brownsville: Plătind pretul trezirii . . .	14
---	---	----

Sunt gata bisericile nu numai să se roage pentru trezirea spirituală, ci și să plătească pretul pentru aceasta?

De asemenea, înăuntru . . .

Douglas A. Oss	Darurile spirituale în biserica de astăzi (Partea 1)	18
----------------	---	----

	Schițe de predică	24
--	------------------------------------	----

	Unelte pentru lucrători	26
--	--	----

Toți cei patru scriitori ai Evangheliilor au avut grijă ca cititorii lor să înțeleagă exact despre ce este vorba în lucrările lor literare. În vremea lor circulau multe relatări false despre Isus din Nazaret, și adevărul despre El începea să fie umbrat de legende, superstiții și erezii. Prin urmare fiecare evanghelist s-a hotărât nu numai să-și scrie Evanghelia, ci să și includă o afirmație clară privitoare la rezultatul preconizat al adevărilor și faptelor prezentate de ei. De obicei, această formulare clară a scopului evangheliștilor noi numim Marea Trimitere.

Marcu spune: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). Ioan spune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Apoi îl auzim pe Luca făcând această afirmație de două ori, o dată în Evanghelia sa: „Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim” (Luca 24:47), și din nou în prologul cărții Faptele apostolilor, unde scrie: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). În sfârșit, în cea mai citată versiune a Marii Trimiteri, Matei spune: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh . . .” (Matei 28:19).

În ceea ce privesc aceste declarații, este important atât conținutul lor comun, cât și poziția lor în Evanghelii. În toate cele 4 Evanghelii ele sunt plasate în partea de încheiere a acestora. În cazul Faptele apostolilor, aceasta apare în partea introductivă, identificând subiectul de care se ocupă cartea în continuare. Este interesant faptul că toate versiunile acestei declarații conțin direct sau indirect un mandat, și acest mandat este de a merge. În mod clar, mandatul nostru este să ducem Evanghelia lui Isus Hristos până la marginile pământului, la toate națiunile și la toți oamenii.

Împlinim noi acest mandat? În prezent, putem vorbi despre cel puțin un miliard de oameni care se identifică ei înșiși drept creștini evanghelici (născuți din nou), și acest

număr este în creștere. Înainte de recentul conflict din Kosovo, între cele două milioane de locuitori ai acestei provincii existau vreo 5 biserici evanghelice și mai puțin de 150 de credincioși. Însă acum, după sfârșitul războiului, ușile s-au deschis și există peste 500 de credincioși în peste 30 de biserici. Dumnezeu a schimbat și a folosit spre bine ceea ce satan a vrut să folosească pentru rău! Totuși, există zone geografice vaste și națiuni și popoare mari care încă nu dispun de o mărturie clară a Evangheliei, și mulți, mulți creștini cred că Marea Trimitere este pentru alții, nu pentru ei. Dacă fac evanghelizare locală, acest fapt îi scuză într-un fel de-a se implica în evanghelizarea „marginilor pământului”. În România, Bucureștiul are o biserică evanghelică la 35.000 de locuitori, iar în Constanța situația este și mai rea. Se poate Isus bucura de această stare de lucruri?

Biserica din România arată cu mulțumire și satisfacție spre progresul formidabil experimentat de Evangheliile începând din 1989. Este adevărat că biserica a crescut și că noi toți trebuie să ne bucurăm. Dar, Marea Trimitere nu face din privirea înapoi la realizările trecute măsura a ceea ce trebuie să fim noi. Aceasta pune în mod clar în fața noastră provocarea viitorului, și ceea ce mai rămâne de făcut ca fiind important.

Iată provocarea ce stă în fața noastră: Poate deveni biserică din România un partener cu normă întreagă la evanghelizarea lumii asemenea bisericii din Filipi, care a participat la răspândirea Evangheliei „din cea dintâi zi până acum” (Filipeni 1:5) și a trimis ajutor misionar „odată, și chiar de două ori [mereu și mereu]” (Filipeni 4:16). Cu siguranță că ea poate, și în mod sigur trebuie să facă acest lucru, pentru că Marea Trimitere nu a fost numai pentru primii apostoli, sau numai pentru Biserica primară. Marea Trimitere este pentru Biserica lui Isus Hristos de pretutindeni și din toate timpurile. Aceasta include România, și înseamnă acum.

*Craig Mathison,
Director regional pentru Europa
de Est al lui Assemblies of God, SUA*

Resurse Spirituale

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (059) 136264, fax (059) 447180
Mobil: (094) 624236, e-mail: liferom@rdsor.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill L. Williams*
Editor: *Luca Crețan*
Traducător și tehnoredactor: *Ionel Socaciu*

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru lucrătorii creștini publicat de organizația Assemblies of God, SUA.

Îmbrățișând misiunea lui Hristos în lumea noastră

de GEORGE O. WOOD

Isus nu ne-ar trimite
niciodată într-o misi-
une care nu ar avea
speranță de reușită.

Cu
resursele
Domnului,
noi vom fi
întotdeauna
motivați
să îndeplî-
nim Marea
Trimitere.

Evangelia după Matei se încheie cu prezentarea poruncii lui Isus pentru ucenicii Săi din toate timpurile, cunoscută ca Marea Trimitere: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:18-20).

MAREA REVENDICARE

Dacă traducem propoziția de la începutul acestui pasaj în felul următor: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ, și încă o am”, atunci putem înțelege mai bine sensul textului grecesc. Aceasta este o revendicare îndrăzneță. Autoritatea Sa nu a fost niciodată limitată la o singură perioadă de timp, iar puterea Sa și tronul Său nu au fost niciodată în pericolul de-a fi răsturnate. Isus nu ne-ar trimite niciodată într-o misiune care nu ar avea speranță de reușită.

Un prieten mi-a spus că pe când era tânăr student la seminar în New York City, la scurt timp după cel de-al doilea război mondial, o cunoștință apropiată de-a lui I-a îndemnat să cumpere acțiuni la o nouă companie japoneză care tocmai își făcea apariția pe piața americană. Chiar dacă putea cumpăra acțiuni la numai 10 cenți bucata, el a ignorat sfatul respectiv. Dacă l-ar fi urmat, s-ar fi îmbogățit. Știi despre ce companie era vorba? Despre firma Sony. El mi-a spus: „O, dacă aș fi știut . . .”

Revendicarea lui Isus că deține „toată puterea” ne face de cunoscut că nu putem greși atunci când ne investim viețile în El. Autoritatea Sa cuprinde în întregime cerul și pământul – îngerii, sfinții din glorie, ordinea creată în spațiu și timp, pe cel rău și favoriții lui, căpeteniile, domniile și stăpânirile. Totul îi este supus Lui; El are ultimul cuvânt.

La începutul lucrării Sale, cel rău I-a oferit lui Isus „toate împărățiile lumii și strălucirea lor, și I-a zis: «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie»” (Matei 4:8, 9).

Presupunând că cel rău avea puterea să facă această ofertă și că s-ar fi ținut de cu-

vânt dacă Isus i S-ar fi închinat, stăpânirea lui Isus ar fi fost numai temporară. Cel rău I-a oferit un pământ care trece. Oferta sa nu a inclus autoritate în cer și nici autoritatea de-a ierta păcatele sau de-a acorda viața veșnică.

Cu cât mai mare autoritate are Isus pentru că „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:8-11).

Noi ne vom înfățișa cu toții înaintea lui Dumnezeu. Nu vom da socoteală lui Buda, Confucius, Mohamed și nici vreunei alte autorități religioase, ci vom răspunde înaintea lui Isus Hristos.

MAREA RESPONSABILITATE

Marea responsabilitate decurge din marea revendicare. Trimiterea noastră își are originea în puterea pretinsă de Hristos: Mi s-a dat toată puterea; de aceea, mergeți și faceți din această putere o realitate.

Dacă nu vedem această legătură, s-ar putea să nu mergem niciodată. Prea mulți credincioși și prea multe biserici privesc la resursele lor puține în loc să privească la resursele Sale, și spun: „Noi nu putem.” Însă, cu resursele Domnului, noi vom fi întotdeauna motivați să îndeplinim Marea Trimitere.

Ca să descrie marea noastră responsabilitate, Isus a folosit patru verbe: *duceți-vă, faceți ucenici, botezându-i și învățați-i*.

În limba română trei verbe sunt imperative (porunci): *duceți-vă, faceți ucenici și învățați-i*, și un verb este la gerunziu (participiu): *botezându-i*.

În limba greacă numai un verb este imperativ: *faceți ucenici*. Celelalte trei sunt participii: *mergând, botezând, învățând*.

Haideți să vedem care sunt implicațiile acestei deosebiri gramaticale.

Imperativul: faceți ucenici

Responsabilitatea noastră este *să facem ucenici*. Modul în care ne îndeplinim această responsabilitate este descris de către cele trei participii.

În fiecare an bisericile noastre raportează numărul de persoane convertite și botezate. De obicei noi înregistrăm anual cel puțin 300.000 de convertiți, însă sub 100.000 de botezați în apă, și creșterea netă în ceea ce privește numărul membrilor și al celor ce frecventează bisericile duminica rămâne neglijabil.

Ce este greșit? Fără să ne dăm seama noi am redefinit Marea Trinitate, astfel încât am ajuns să credem că aceasta spune: „Faceți-i pe oameni să rostească rugăciunea pocăinței”, sau: „Faceți în așa fel încât sufletele să fie mântuite”. Ne grăbim atât de mult să-i adăugăm pe oameni la cifrele noastre, încât uităm că adevărata convertire are ca rezultat faptul că cel convertit devine ucenic al lui Isus Hristos.

Îndeplinirea Marii Trinități nu înseamnă doar pregătirea oamenilor pentru cer, ci și aducerea cerului în oameni - a-i face asemenea lui Hristos. Aceasta implică transformarea vieților lor aici pe pământ.

Ucenic înseamnă *unul care învață* – unul care crește. Pentru creștin școala nu se termină niciodată.

Concentrarea asupra ucenicizării ne-a determinat să înființăm colegii, școli biblice, seminarii prin corespondență și să dezvoltăm programe de instruire pentru lucrare în lumea întreagă. De ce? Pentru că nu putem face ucenici dacă nu suntem noi înșine ucenici. Responsabilitatea nu este doar de-a face ucenici, ci de-a face ucenici din toate națiunile și din toate etniile.

Observați cele două apariții ale cuvântului *tot* (sub diferite forme) din Marea Trinitate: „*toată* puterea (autoritatea)” și „*toate* neamurile (națiunile)”. Cineva a spus: „O semnificație cosmică Îi este atribuită lui Hristos, și o destinație universală îi este atribuită Evangheliei.” Cu cât avem o percepție mai clară a puterii lui Isus, cu atât mai extinsă va fi preocuparea noastră de-a împărtăși vestea bună.

Faptul că misiunea noastră este îndreptată spre toate etniile înseamnă că trebuie să părăsim confortul propriului nostru grup și al propriei noastre limbi și culturi. Aceasta este o responsabilitate care ne-a fost dată de Domnul Însuși.

Primul participiu: *Mergând sau în timp ce mergeți*

Iudaismul nu a fost o religie misionară, și iudeii nu se prea gândeau la mers. Isus a dat o poruncă diferită: „*În timp ce mergeți*, faceți ucenici.”

Evanghelizarea face parte integrantă din credința noastră. După cum nu ar avea dreptul să tacă un doctor care ar descoperi un tratament pentru cancer, tot așa, noi nu avem nici un drept să tăcem.

Ce înseamnă diferența dintre cele două forme verbale – între imperativul *duceți-vă* și participiul *mergând* sau *în timp ce mergeți*?

Dacă ar fi vorba despre un imperativ, atunci am putea avea impresia falsă că ne-am achitat de obligația pe care o avem dacă mergem pur și simplu. Însă trebuie să existe un scop pentru a merge.

Vărul meu misionar mi-a spus în glumă că dorește să fondeze o nouă organizație numită „Misiunea Balegă de Yak [Yak Manure Ministries]”. L-am întrebat de ce a ales acest nume. El mi-a răspuns că, pe când nu era decât un copil de misionar în nord-vestul Chinei și Tibet, în zilele în care se plectiseau, el și prietenii lui obișnuiau să sară cu picioarele goale în câte-o balegă proaspătă de yak și apoi mergeau la scăldat. Frământarea baligii de yak cu picioarele goale le dădea o senzație plăcută, însă nu obțineau nici un rezultat din toată această activitate.

Isus nu ne-a poruncit: „Faceți călătoria!”; ci ne-a poruncit să „facem ucenici”. Dacă plecarea noastră nu are un scop, aceasta nu este altceva decât o experiență în care ne simțim bine, dar care nu folosește nimănui decât nouă înșine.

Forma de participiu a verbului înseamnă că nu se pune problema dacă mergem sau nu mergem. Când a spus „Mergând”, Isus a presupus că vom merge. Istoria a arătat că Isus nu a greșit când Și-a pus încrederea în primii Săi ucenici: „Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni” (Marcu 16:20).

Apostolul Pavel recunoaște că nu toți credincioșii, în mersul lor, vor putea trece oceane, limbi și culturi; de aceea, responsabilitatea lor este să trimită (cf.

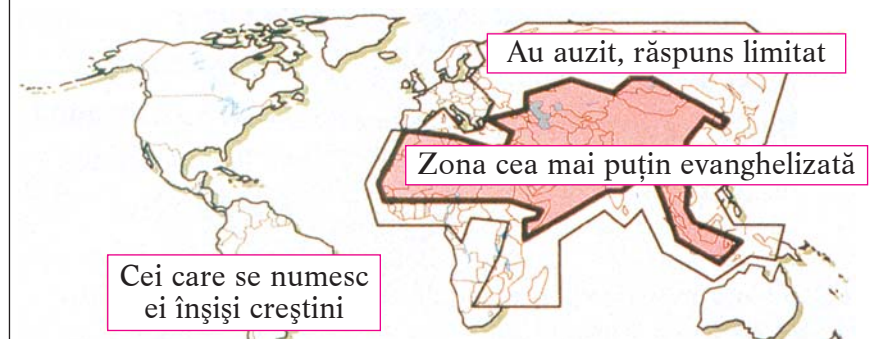
**Fără să ne
dăm seama
noi am
redefinit
Marea
Trinitate,
astfel încât
am ajuns să
credem că
aceasta
spune:
„Faceți-i
pe oameni
să rostească
rugăciunea
pocăinței.”**

Romani 10:14,15). Oswald J. Smith exprimă acest adevăr în următoarele cuvinte: „Trebuie să mergem noi sau să trimitem un înlocuitor.” El a mai spus: „Lumina care strălucește cel mai departe, mai aproape de casă strălucește mai tare. Biserica trebuie să fie activă la extremități fiindcă altfel se răcește la mijloc; trebuie să-și mărească circumferința, altfel centrul ei se micșorează.”

boliza asprimea vieții creștine.

Botezul îl ajută pe noul convertit să înțeleagă că trăirea Evangheliei nu este o problemă de comoditate (avantaje), ci de dedicare. Isus S-a concentrat nu asupra împlinirii de sine, ci asupra lepădării de sine, nu asupra evitării crucii, ci asupra purtării crucii. Botezul constituie un act inițial de ascultare de Hristos, urmat de o ascultare de-o viață de El ca Domn.

Situația Marii Trimiteri

Al doilea participiu: *botezând*

În multe țări din lume oamenii nu sunt considerați creștini până nu sunt botezați în apă – când declară în mod public faptul că sunt serioși în ceea ce privește credința lor.

Evident, este posibil ca un om să fie mântuit fără a fi botezat – îl avem ca dovadă pe tâlharul care a murit pe cruce alături de Isus. Însă acest tâlhar nu reprezintă norma în ceea ce privește botezul.

Cartea *Didache* (Învățătură), o lucrare postapostolică din ultimii ani ai primului secol sau din primii ani ai secolului al doilea, spune că botezul trebuie să se facă într-o apă rece curgătoare. Numai în situația în care nu exista apă rece se putea utiliza apă caldă. Apa curgătoare simboliza spălarea și îndepărtarea păcatelor; faptul că era rece sim-

Botezul în apă trebuie făcut „în Numele” (singular) Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, nu „în Numele” (plural). Există un singur Dumnezeu, care există din veșnicie ca Tată, Fiul și Duh Sfânt – și noi suntem așezați în viața Sa: botezul este o mărturie vizibilă a realității spirituale și invizi bile a prezenței noastre în El.

Al treilea participiu: *învățând*
Mergând, botezând și învățând sunt demonstrarea Evangheliei.

Ce trebuie să-i învățăm pe cei nou-converțiți? Programa cursului de ucenicie care durează toată viața, și aceasta este: „să păzească tot [literal, toate lucrurile] ce v-am poruncit.”

Aici se află cea de-a treia apariție a cuvântului tot în Marea Trimitere. Deci avem:

Toată puterea [autoritatea]. Nu există nici o putere care să scape de sub controlul Său.

Toate neamurile [națiunile]. Nici o persoană nu trebuie exclusă.

Toate lucrurile. Nici o învățătură a lui Isus nu trebuie ignorată.

Noi găsim tot ce ne-a poruncit Isus în exemplul Său și în învățăturile Sale. Domnul nostru nu a prevăzut niciodată un timp sau o împrejurare în care vreo parte a învățăturii Sale să devină învechită sau neadevărată, nepotrivită sau inutilă.

În cultura noastră este foarte ușor să predicăm numai unele dintre lucrurile pe care le-a spus Isus sau să punem *lucrurile noastre* în locul a *tot* ce ne-a poruncit El. În cartea sa, *O teologie biblică a misiunilor [A Biblical Theology of Missions]*, George W. Peters îl citează pe Hugh Thomson Kerr în timp ce ne amintește cu competență să ne ancorăm învățătura în programa pe care ne-a dat-o Isus: „Suntem trimiși nu să predicăm sociologia, ci mântuirea; nu economia, ci evanghelizarea; nu reforma, ci răscumpărarea; nu cultura, ci convertirea; nu progresul, ci iertarea; nu o nouă ordine socială, ci o nouă naștere; nu revoluția, ci regenerarea; nu o nouă organizație, ci o nouă creație; nu democrația, ci Evanghelia; nu civilizația, ci pe Hristos.”

Ne grăbim atât de mult să-i adăugăm pe oameni la cifrele noastre, încât uităm că ade-vărata convertire are ca rezultat faptul că cel convertit devine ucenic al lui Isus Hristos.

MAREA ASIGURARE

Isus a promis ucenicilor Săi: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

Ascultarea noastră de mandatul lui Isus de a *face ucenici mergând, botezându-i și învățându-i* se bazează pe autoritatea Sa absolută și incontestabilă, și este încurajată de promisiunea dragostei Sale necondiționate și a prezenței Sale care ne întărește.

Noi suntem mai mult decât trimiși. Suntem însoțiți, Îl avem ca tovarăș de călătorie pe Domnul Însuși.

O însoțire personală

Prezența Sa este personală. Textul grecesc spune: „Eu *Însumi* sunt cu voi.” Pronumele personal reflexiv subliniază garanția lui Isus că niciodată nu vom face lucrarea Sa noi înșine.

În data de 14 ianuarie, 1856, David Livingstone a scris în jurnalul său: „Am fost foarte tulburat în duhul meu la gândul că toate planurile mele privitoare la bunăstarea acestei mari regiuni și a acestei populații supraaglomerate sunt date peste cap. . . Dar am citit că Isus a spus: *«Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului»*. Acestea sunt cuvintele unui gentleman de cea mai strictă și sacră onoare, așa că știu că Se va ține de cuvânt . . . Acum sunt foarte calm, slavă Domnului!”

Mai târziu, în același an, Livingstone s-a întors din Africa. În timp ce se ridica în picioare pentru a vorbi profesorilor și studenților de la Universitatea din Glasgow – sfrijit și tras la față datorită unei expunerii îndelungate la soarele tropical și la numeroase accese de febră și boală serioasă – adunarea tăcută l-a auzit declarându-și hotărârea de a se întoarce pe continentul chemării sale. „Însă mă întorc fără îndoieli și cu o mare bucurie. Doriți să știți ce m-a sprijinit în toți anii exilului meu în mijlocul oamenilor a căror limbă nu o

puteam înțelege și a cărei atitudine față de mine a fost întotdeauna nesigură și deseori ostilă? Aceasta a fost promisiunea: *«Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului»*. Pe aceste cuvinte am clădit totul, și niciodată nu am fost dat de rușine!”

Mai mult decât resurse sau binecuvântări materiale, Isus ni S-a promis pe Sine Însuși.

O însoțire continuă

Isus a afirmat că va fi cu noi *în toate zilele*. Aceasta este a patra apariție a cuvântului *tot* în Marea Trimitere:

Toată puterea [autoritatea]. Nu există nici o putere lăsată pe dinafară.

Toate neamurile [națiunile]. Nu există nici o persoană lăsată pe dinafară.

Toate lucrurile. Nu există nici o învățătură lăsată pe dinafară.

Toate zilele. Nu există nici o perioadă de timp lăsată pe dinafară.

Expresia „*toate zilele*” include zilele tăriei și ale slăbiciunii, ale succesului și eșecului, ale durerii și bucuriei, ale tinereții și bătrâneții – *toate zilele*, până la cea din urmă zi.

Îndeplinirea Marii Trimiteri nu înseamnă doar pregătirea oamenilor pentru cer, ci și aducerea cerului în oameni.

O asigurare a victoriei

El a promis că va fi cu noi „până la sfârșitul veacului”. Prepoziția „până” nu pune o limită de timp

CONTINUARE ÎN PAGINA 25

Concentrarea asupra Marii Trimiteri

Pentru a menține bisericile concentrare asupra mandatului pe care l-au primit de la Dumnezeu sunt necesare o viziune și un simțământ clar al direcției.

Căile prin care putem menține bisericile concentrate asupra Marii Trimiteri includ:

Formularea clară a scopului. Dedicarea față de Marea Trimitere trebuie să fie inclusă în statutul bisericii, în care să se afirme clar că acesta este mandatul lui Dumnezeu.

Conducerea pastorală. Pastorii și lucrătorii trebuie să predice în mod specific despre Marea Trimitere de mai multe ori pe an, și să fie exemple vii ale acestui principiu.

Punerea unui accent corespunzător în grupurile mici. Păstrați activitatea de misiune înaintea adunării prin activități tradiționale de misiune, clase de școală duminicală, și alte grupe mici din cadrul bisericii.

Implicare practică în misiune. Participarea directă la activități misionare stimulează foarte mult entuziasmul misionar. Creștinii care participă la călătorii misionare învață că pot face ceva pentru a schimba lucrurile.

Alocarea de bani și personal. Bisericile care sunt serioase în ceea ce privește Marea Trimitere investesc bani și personal pentru a încuraja participarea membrilor bisericii la misiune precum și la sprijinirea continuă a lucrării misionare.

– Material adaptat din *Concepții și tendințe actuale*, Februarie, 1997.
Folosit cu permisiune.

Penticostalii: Mărturia unei comunități pline de putere

D E D O U G L A S P . P E T E R S E N

**Ei au văzut revărsarea
Duhului Sfânt ca o
împuternicire necesară,
care să aibă ca rezultat
martori ai Evangheliei.**

Încercările de a-i defini pe penticostali după o mărturisire de credință specifică s-au dovedit o sarcină nu tocmai ușoară – chiar și atunci când încercăm să facem acest lucru în interiorul mișcării. De fapt, complexitatea teologică a fost privită uneori cu o suspiciune considerabilă, în vreme ce diversitatea experienței spirituale a fost norma. Însă, indiferent de diferențele și interpretările noastre

teologice, noi toți susținem că baza pentru gândirea teologică și acțiunea penticostală rezultă dintr-o experiență transformatoare – o împuternicire rezultată dintr-un sentiment intens, transcendent al prezenței divine. Noi credem că Duhul Sfânt îl împuternicește pe credincios să-și transpună crezul în comportare, credința în practică, și doctrina în viața de fiecare zi.

Mișcarea penticostală contemporană nu s-a născut ca o mișcare teologică. Încă de la începuturile lor, penticostalii au simțit că trebuie să fie *împlinitori* ai Cuvântului. Ei au văzut revărsarea Duhului Sfânt ca o împuternicire necesară, care să aibă ca rezultat martori ai Evangheliei „până la marginile pământului” înainte de întoarcerea lui Isus Hristos. Viziunea lor de a sluji, împuterniciți fiind de Duhul Sfânt, a dat naștere la o teologie dinamică, marcată de un sentiment al urgenței, care a fost proclamată de la amvonurile penticostale și a trimis lucrători în cadrul eforturilor misionare din lumea întreagă.

De-a lungul deceniilor a apărut, în anumite sectoare ale bisericii, o excesivă influență a unui entuziasm inițial care în mod inevitabil se lovește de zidul realității. Unii penticostali nu își dau seama de nevoia lor de a da socoteală atât față de ei înșiși, cât și în fața celorlalți de semnificația a ceea ce fac.

Trei domenii sunt fundamentale pentru viețile credincioșilor care doresc să fie chemați și împuterniciți: (1) toate lucrările minunate ale lui Dumnezeu trebuie să fie inițiate dintr-o înțelegere corectă a Trinității. (2) Împuternicirea trebuie întărită zilnic prin practica disciplinelor spirituale. (3) Chemarea și împuternicirea noastră trebuie să demonstreze în mod supranatural semnele Împărăției lui Dumnezeu manifestate în lucrarea Domnului Isus.

UN ACCENT PE GÂNDIREA TRINITARIANĂ

Aș dori să te invit să îmbrățișezi iarăși numele plin de putere al Trinității. S-ar putea dovedi folositor pentru noi să cultivăm iarăși în misiunea noastră o înțelegere practică a rolurilor lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Nu se poate nega faptul că penticostalii au oferit un spațiu larg pentru lucrarea Duhului Sfânt, manifestat în experiență, însă această experiență a Duhului nu trebuie separată niciodată de celelalte persoane ale Trinității. Lucrarea autentică a Duhului Sfânt Îl va glorifica întotdeauna

pe Tatăl și îi va face pe participanți să-și concentreze atenția asupra Fiului.

Domnia lui Dumnezeu se află în centrul tuturor lucrurilor. Dumnezeu este Cel care susține. Dumnezeu este Cel care Se îngrijește. Dumnezeu este Cel

Ei au văzut revărsarea Duhului Sfânt ca o împuternicire necesară, care să aibă ca rezultat martori ai Evangheliei.

Împlinirea poruncii Stăpânului

Cu aproape 2000 de ani în urmă Isus le-a încredințat ucenicilor Săi o sarcină care părea imposibilă. Rostind Marea Trimitere, El le-a cerut să meargă și să schimbe lumea. În vremea aceea părea absurd ca acest grup, care nu era foarte calificat din punctul de vedere al standardelor omenești, să fie în stare să împlinească dorințele Stăpânului nostru.

Cu toate acestea, în ziua Cincizecimii, ei au auzit „un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, care a umplut toată casa unde ședeau ei”. Toți au fost umpluți de putere supranaturală și astfel a început mișcarea care avea să schimbe lumea. Esența mesajului rostit de Petru cu acea ocazie a fost: „Să știți bine, deci, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi” (Fapte 2:36). Peste 3.000 de oameni și-au dat viețile lor lui Isus Hristos.

Ca rezultat al acelei experiențe extraordinare, apostolii au umplut Ierusalimul cu învățătura lor. Când a apărut persecuția, ei s-au răspândit în provinciile învecinate. Au făcut ceea ce nu au putut face armatele păgâne: au dus proclamarea lui Isus până la marginile Imperiului roman și l-au ingenuncheat.

În 1914, vreo 300 de bărbați și femei s-au strâns în Hot Springs, Arkansas, pentru a-și uni forțele în vederea continuării procesului început de creștinii din primul secol, în ascultare de Marea Trimitere. Întemeietorii organizației Assemblies of God s-au simțit impulsionați de cuvintele lui Isus: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). Astăzi, din Assemblies of God fac parte peste 30 de milioane de credincioși răspândiți în lumea întreagă.

Suntem încântați văzând că bisericile naționale din peste 140 de țări sunt conduse de conducători maturi și înțelepți care au îmbrăcat mantia Marii Trimeri. Și ei sunt impulsionați să-și dubleze eforturile pentru a-și aduce contribuția la evanghelizarea lumii în timpul generației noastre.

Aceasta este o vreme extraordinară pentru Biserică – cu provocări și mai mari, cu oportunități mai multe și cu mai multe uși deschise. Ceea ce părea imposibil cu numai câțiva ani în urmă, acum este posibil. Zidul Berlinului a căzut, Europa de Est și fosta Uniune Sovietică s-au deschis pentru Evanghelie. Apar noi oportunități în țări cum sunt Mongolia și Albania, unde Evanghelia nu a fost predicată într-o manieră deschisă timp de mulți ani.

Factorul exponențial al creșterii Bisericii face posibil ca aceasta să îndeplinească Marea Trimitere în zilele noastre. Este timpul ca Biserica să se ridice prin credință, cu o nouă viziune, și să vadă împlinirea poruncii Stăpânului. În timp ce Biserica se mobilizează și se multiplică în aceste zile, este posibil să ducem Evanghelia întregii lumi. Haideți să fim la înălțimea provocării acestui ceas și să mergem să schimbăm lumea.

— L. John Bueno, Director executiv al
Division of Foreign Missions, Assemblies of God

care stăpânește. Întruparea, moartea și învierea Fiului sunt cele mai semnificative evenimente din istoria mântuirii în care „împăcarea tuturor lucrurilor cu Sine” – planul lui Dumnezeu întocmit înainte de „întemeierea lumii” – dezvăluie inima lui Dumnezeu. Și în venirea lui Isus noi recunoaștem inaugurarea veștii bune a Împărăției lui Dumnezeu care invadează istoria omenească. Acei credincioși care Îl acceptă pe Fiul și intră în Împărăție devin agenți ai Împărăției, împuterniciți de prezența Duhului Sfânt. Însuși, pentru a oferi o idee despre sfârșitul escatologic când „toate lucrurile vor fi împăcate cu Dumnezeu”. Împărăția lui Dumnezeu evidențiată de prezența lui Dumnezeu Fiul, va fi desăvârșirea viitorului nostru glorios. Până la acea împlinire noi suntem chemați și împuterniciți să fim oameni ai viitorului în acest veac. În timp ce Evanghelia se răspândește în întreaga lume, caracterul revoluționar al credinciosului umplut de Duhul Sfânt arată lumii cum este Împărăția lui Dumnezeu. Semnele și minunile sunt expresiile vizibile ale primelor roade ale Împărăției divine a lui Dumnezeu prezentă în istoria omenirii. Demonstrațiile puterii Duhului în viața credinciosului au întotdeauna drept scop a revela Persoana lui Isus și a aduce glorie lui Dumnezeu Tatăl. Manifestările care nu sunt caracterizate de unitatea și comuniunea Trinității sunt mai degrabă un pretext pentru o folosire abuzivă a puterii și nu își au originea în același Duh.

SPIRITUALITATEA ȘI ÎMPUTERNICIREA PERSONALĂ

Penticostalii au autenticitate numai când viețile lor interioare sunt înprospătate și reînnoite

continuu prin comuniunea cu fiecare persoană a Trinității.

Recent, un coleg misionar care tocmai a fost diagnosticat cu cancer, mi-a împărtășit un paragraf al unei lucrări devoționale a lui Thomas Kelley: „Însă lumina pălește, voința slăbește, monotonia revine. Putem îndura noi această ofilire? Nu, și nici nu trebuie să încercăm. . . Lumina interioară eternă nu moare când extazul moare . . . Avem ca

**Baza pentru gândirea teologică
și acțiunea penticostală rezultă
dintr-o experiență transformatoare
– o împuternicire rezultată
dintr-un sentiment intens,
transcendent al prezenței divine.**

temelie acest sentiment al urgenței care se reînnoiește continuu... Haideți să explorăm împreună secretul unui devotament mai adânc, al unui sanctuar mai tainic al sufletului, în care Lumina interioară nu pălește niciodată, ci arde, o Flacără perpetuă; unde izvoarele de apă vie ale revelației divine țâșnesc continuu – zi de zi și ceas de ceas, perseverente și transformatoare.”

Cuvintele lui Kelley nu numai că l-au mângâiat pe prietenul meu în timpul crizei sale, ci mi-au reamintit și mie că viața împuternicită este trăită întotdeauna la două niveluri. La nivel fizic, noi tot timpul lucrăm, gândim, luăm decizii și îndeplinim cerințele vieții de fiecare zi. La nivelul mai adânc și mai profund – nivel care trebuie să controleze în realitate toată activitatea noastră zilnică – trebuie să practicăm rugăciunea, cântarea, adorarea și receptarea sensibilă a respirației divine. Numai în

măsura în care ființele interioare ale sufletelor noastre sunt locuite constant și pentru totdeauna de către Duhul Sfânt și hrănite de către Acesta ne putem aștepta să fim cu adevărat chemați și împuterniciți.

O astfel de viață promite că faptele și cuvintele noastre vor fi caracterizate de credibilitate și autenticitate în fața unei lumi necredincioase. Credincioșii împuterniciți în comuniunea zilnică cu Domnul demonstrează că puterea lui Satan a fost zdrobită, în orice domeniu s-ar putea găsi aceasta – păcat, boală, suferință, sărăcie sau oprimare. Ei au trecut dincolo de edificarea personală și prezintă lumii misiunea și mesajul lui Isus Hristos.

SPERANȚĂ ȘI RUGĂCIUNE

Puterea Duhului este dată cu scopul împuternicirii, în vederea mărturisirii în întreaga lume a veștii bune a ceea ce a făcut Dumnezeu prin Hristos. Revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, în mod individual și colectiv în propriile noastre vieți și biserici, ne oferă o dinamică plină de putere ca să facem „tot ce a făcut și a spus Isus.”

Puterea acestei comunități pline de har este ilustrată limpede în cartea Faptele apostolilor. Zilnic oamenii erau adăugați bisericii. Prin puterea Duhului Sfânt se făceau semne și minuni. Au fost provocate atât dimensiunile sociale cât și cele spirituale. Prin puterea Duhului Sfânt diferențele dintre bărbați și femei au fost înlăturate. Deosebiri economice dintre bogați și săraci au fost învinse tot prin puterea Duhului Sfânt. În cadrul comunității credincioșilor diferențele culturale dintre evrei și neamuri au fost zdrobite prin venirea Duhului Sfânt. Prin intermediul unei comunități chemate și împuter-

nicite de Duhul Sfânt, la sfârșitul cărții Faptele apostolilor, Evanghelia se răspândise nestingherită în întreaga lume.

În mod similar, în contextul nostru modern, noi, penticostalii, credem că suntem chemați și împuterniciți să fim o comunitate care să mărturisim despre ceea ce a făcut Dumnezeu în Hristos. Implicarea noastră în evanghelizarea mondială și în slujirea plină de compasiune este energizată de credința adânc înrădăcinată că lucrarea nu se face „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu” (Zaharia 4:6). Împuternicirea supranaturală pentru slujire este forța motrice din spatele activității noastre pastorale și misionare aflate într-o continuă expansiune.

SFÂRȘITUL ESTE APROAPE

Noi trebuie să anunțăm cu un sentiment deosebit al urgenței că Împărăția lui Dumnezeu a pătruns în prezent și că există semne indicatoare care arată că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Acesta este motivul pentru care ucenicii, după ziua Cincizecimii, având acest sentiment al urgenței, au urmat îndemnul Duhului Sfânt și oamenii erau adăugați zilnic la biserică. De aceea, Pavel a fost îndemnat de către Duhul Sfânt să treacă repede de la o biserică nouă la următoarea. De aceea pastorii, misionarii și toți oamenii împuterniciți de Dumnezeu trebuie să se grăbească să acționeze rapid și să manifeste puterea prezentă a Împărăției, care nu

este altceva decât o umbră a împlinirii finale a acesteia.

Tatăl plin de dragoste împreună cu Fiul Său ni l-au trimis pe Mângâietor – ca să ne împuternicească să ducem mesajul răscumpărător al cuvântului și faptei unei lumi suferinde. Mesajul nostru trebuie transmis întotdeauna cu un sentiment al urgenței, și având pe buzele noastre cuvintele „Da, vino, Doamne Isuse!”

Douglas P. Petersen. Ph.D., este președintele organizației Latin

America ChildCare și director zonal pentru America Centrală al lui Division of Foreign Missions.

ÎN GURÂND LA LIFE PUBLISHERS

**Neva
Coyle**

O inimă nouă... un nou început

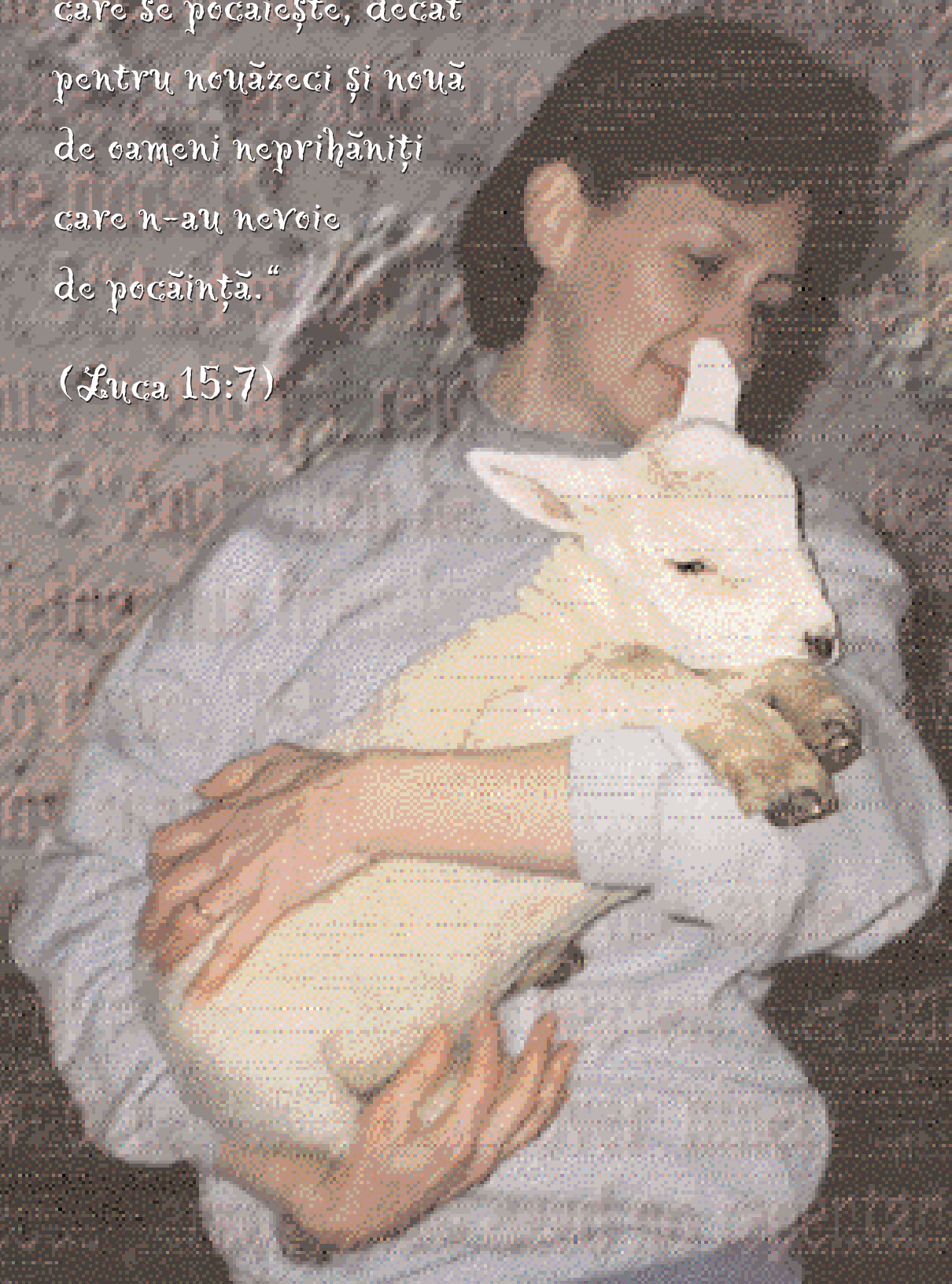
În cursul vieții normale există perioade, poate aduse de circumstanțe dificile, când fiecare dintre noi este tentat să-și ridice mâinile în sus și să-I ceară lui Dumnezeu șansa să înceapă viața de la capăt. Pentru unii ar putea fi vorba despre o cedare în fața ispitei, care a paralizat relația lor cu Isus Hristos; alții simt frustrarea pentru eșecurile suferite în încercarea de a face schimbări pozitive în viețile lor. Unii sunt obosiți pur și simplu din cauza conflictului dintre poftele firii pământești și năzuințele Duhului. Oricare ar fi motivul, nevoia după *un nou început* devine acută.

Dacă te găsești în vreuna din aceste situații pe care tocmai le-am menționat și ai putea folosi o nouă prospețime, un nou început, atunci cartea aceasta este pentru tine. Utilizând în fiecare zi experiența și rugăciunea lui David din Psalmul 51 ca bază pentru studiul tău devoțional poți experimenta nu numai *un început nou*, ci și *o inimă nouă*.

Conceput pentru a putea fi inclus într-un program aglomerat, acest studiu te va ajuta zi de zi să găsești o nouă înclinație, o nouă motivație și o direcție nouă pentru a trăi o viață pusă deoparte pentru Dumnezeu.

„Tot așa, vă spun că va fi
mai multă bucurie în cer
pentru un singur păcătos
care se pocăiește, decât
pentru nouăzeci și nouă
de oameni neprihăniți
care n-au nevoie
de pocăință.”

(Luca 15:7)

Evanghelizarea celor neevanghelizați

DE DONALD R. CORBIN

Cea mai vizibilă și mai durabilă caracteristică a adevăratei revărsări a Duhului Sfânt este o pasiune mare pentru câștigarea pentru Hristos a celor pierduți – a celor neevanghelizați. Încă de la începuturile sale, semnul distinctiv al organizației Assemblies of God a fost dedicarea pentru o evanghelizare energetică, întreprinzătoare. În 1914, fondatorii organizației noastre au declarat cu îndrăzneală: „Ne dedicăm pe noi înșine pentru cea mai extraordinară evanghelizare pe care a văzut-o lumea vreodată.” Duhul Sfânt a creat în ei o pasiune de-a evangheliza pe cei neevanghelizați de pretutindeni, prin orice mijloace.

Aceeași pasiune a marcat mișcarea de trezire spirituală a metodiștilor timpurii. John Wesley a declarat: „Vai de mine dacă nu predic Evanghelia în orice loc în care m-aș găsi în lumea locuită.” Exemplele lui Isus din Luca 15 privitoare la condiția pierdută a lumii au fost temele preferate ale predicilor lui Wesley. Nu este de mirare că el a scris colaboratorilor săi metodiști, în 1784: „Nu aveți nimic altceva de făcut decât să mântuiți suflete.”

Ciudate cuvinte pentru urechile lucrătorilor anului 2000, acordate la o slujire rapidă, orientată spre consumator și structurată administrativ. Cu toate acestea, oare nu sunt ele un ecou care ne

urmărește, al comentariului pe care îl face Isus în Luca 15 referitor la evanghelizarea celor pierduți? Oare nu trebuie să fie auzite și ascultate iarăși, în special acum când Biserica este aproape de intrarea în mileniul al treilea?

VALOAREA INTRINSECĂ A UNUI SUFLET PIERDUT

Luca 15 arată că dedicarea pentru evanghelizarea celor pierduți începe cu o înțelegere clară a valorii inestimabile pe care Isus o atribuie fiecărui suflet. Pentru El, motivația de a-i evangheliza pe cei pierduți nu are nimic de-a face cu așezarea lor

Cea mai vizibilă și mai durabilă caracteristică a adevăratei revărsări a Duhului Sfânt este o pasiune mare pentru câștigarea pentru Hristos a celor pierduți.

în zonele exotice ale globului, ci, având în vedere că, pentru El, aceștia au cea mai mare valoare posibilă, și lipsesc din staulul Său – societatea celor răscumparați – ei trebuie câștigați iarăși pentru El. Hristos „a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10).

Isus a atacat direct aspectele vulnerabile ale culturii și economiei ascultătorilor Săi – vameși, farisei, învățători ai

„Nu aveți
nimic altceva
de făcut
decât
să mântuiți
suflete.”

legii, păcătoși – ale tuturor categoriilor sociale de atunci și de astăzi (cf. Luca 15:1, 2). El a lăsat să se înțeleagă că în cultura lor ei consideră:

- Oaia ca sursă a averii și prestigiului familiei. De aceea, o oaie pierdută nu putea avea niciodată un preț de piață mai bun decât 99 de oi *din staul*.

- Banii unei femei căsătorite ca dovadă a stării ei civile, și siguranța ei ca femeie văduvă. Deci, cum putea atribui cineva unui singur leu pierdut o valoare mai mare decât a nouă lei pe care îi are încă *în mână*?

- Un fiu mai mare *în casă*, destinat să moștenească și să administreze averea tatălui său, mai important pentru familie decât un fiu mai tânăr, în special unul răzvrătit și risipitor, care lipsește de-acasă.

Dedicarea pentru
evangelizarea celor pierduți
începe cu o înțelegere clară
a valorii inestimabile pe care
Isus o atribuie fiecărui suflet.

Isus a declarat răspicat: „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință” (versetul 7).

Isus nu evaluează valoarea unui suflet în termeni culturali sau economici. Nici noi nu trebuie să procedăm așa. El folosește ilustrații grafice, parabolice – o oaie pierdută, un leu pierdut, un fiu pierdut – pentru a sublinia faptul că sufletul are o valoare proprie, eternă care întrece orice unitate de măsură omenească. Această valoare neîntrecută atrage după

sine orice efort, orice leu, mai multă dragoste – tot ce este necesar – pentru a duce Evanghelia la cei pierduți din Eurasia, Africa, Asia Pacificului, America Latină și America de Nord.

Astfel Luca 15 ne provoacă să răspundem unei întrebări vitale: Vom urma noi vocea culturii și a economiei, sau Îl vom urma pe Mântuitorul nostru, care atribuie o valoare neîntrecută, eternă fiecărui suflet pierdut?

SARCINA PRIORITARĂ A CĂUTĂRII CELOR PIERDUȚI

Cuvintele lui Isus ne prezintă trei portrete convingătoare: (1) Un păstor adevărat care lasă 99 de oi afară „pe islaz” – vulnerabile și neprotejate – pentru a căuta o oaie pierdută, separată de turmă și care se află în pericol. (2) O soție care aprinde o lumină, mătură casa și caută peste tot un singur leu pierdut, în loc să-și folosească energia pentru a proteja și lustrui cei nouă lei care i-au mai rămas. (3) Un tată în așteptare, care privește nerăbdător să vadă dacă nu cumva se întoarce acasă fiul mai tânăr, cel risipitor, în loc să se bucure de fiul său mai mare, care a rămas acasă.

Logica ne spune că oamenii și lucrurile care sunt cele mai apropiate de noi – *în staul, în mână și în casă* – trebuie să reprezinte prioritatea noastră maximă. Acestea trebuie să aibă o valoare mai mare decât un suflet, câteva suflete sau chiar multe suflete pierdute din Nigeria, Insulele Elice (Pacificul Central), Uruguay sau Butan; și o valoare mai mare decât membrii triburilor din Tanzania, mamele fără casă din Washington D.C., sau un drogat din Seattle, Oregon. Însă Isus a trăit pe baza logicii Împărăției! El ne-a învățat, atât prin cuvintele pe care ni le-a spus, cât și prin exemplul Său că

a-i căuta pe cei pierduți, indiferent dacă este vorba de unul, de câțiva sau de mulți este prioritatea noastră numărul unu. De aceea, trebuie să răspundem la cea de-a doua întrebare vitală: Este cu adevărat căutarea celor pierduți prioritatea noastră numărul unu?

EGALITATEA DINTRE STAREA DE PIERDUT ȘI MOARTE

Isus adaugă urgența la prioritate, făcând din adevărul neschimbător, irevocabil temelia pe care ne ordonăm prioritățile. Care este argumentul Său? Starea de pierdut este o problemă de viață și moarte. Tatăl care așteaptă pune de două ori semnul egalității între starea pierdută a fiului său risipitor și moarte: „Căci acest fiu al meu era mort . . . era pierdut” (versetul 24); „Acest frate al tău era mort . . . era pierdut” (versetul 32). Pentru Isus cei neevangelizați erau *morți pierduți*.

În aceleași expresii, tatăl care așteaptă pune semnul egalității între găsirea fiului său și înviere: „Căci acest fiu al meu...a înviat” (versetul 24); „Acest frate al tău... a înviat” (versetul 32).

Întrebarea pătrunzătoare pe care ne-o pune Isus este următoarea: Credem noi cu adevărat că fiii, frații, părinții, copiii și vecinii noștri sunt pierduți?

John Wesley a crezut. Cu privire la afirmațiile Scripturii referitoare la starea pierdută a omului și realitatea iadului, el a proclamat cu glas tunător: „Dacă nu există un «foc care nu se stinge», dacă nu există «flăcări veșnice», atunci nu putem avea nici o încredere nici în aceste scrieri în care se insistă atât de mult asupra lor, nici nu ne putem încrede în eternitatea raiului mai mult decât în aceea a iadului. Așa că dacă renunțăm la unul, trebuie să renunțăm și la celălalt. Nu

există iad, nu există rai, nu există revelație.“

Vom avea curajul să repetăm astăzi cuvintele lui Wesley? O, Dumnezeu, dă-ne această voință, pentru că ele repetă cuvintele urgenței disperate ale lui Isus Hristos din Luca 15. *Morții pierduți* nu pot fi lăsați să aștepte. Ei trebuie salvați acum.

SUPERFICIALITATEA INTERESELOR PERSONALE COMPARATE CU SALVAREA CELOR PIERDUȚI

Portretul pe care îl face Isus mândrosului și invidiosului frate mai mare este tulburător și convingător. Copleșit de iertarea generoasă pe care tatăl său a acordat-o fratelui său risipitor, el „nu voia să intre în casă” (versetul 28). Apoi a declarat: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei” (versetul 29). Comparete cu găsirea fiului risipitor, plângerile fiului mai mare par extrem de superficiale, egoiste și ieftine.

Isus ne cheamă la o sursă mai înaltă de satisfacție decât protejarea oilor noastre răsfățate, lustruirea leilor (banilor) noștri, și frații care se aprobă pe ei înșiși.

În versetul 30, el spune, de fapt: „În ce mă privește, nici vorbă de petreceri, de mese pline sau covoare persane, dar pentru el, un chef pe cinste. El și-a irosit viața cu prostituatele, și îi dai toate bunătățile. Nu este corect, fiindcă eu am fost tot timpul aici!” O problemă majoră de atitudine. Adevărat, însă înainte de

a-l condamna prea repede pe fratele mai mare, să vedem care sunt câteva dintre atitudinile credincioșilor din vremea noastră.

I-ați auzit vreodată pe frații mai mari din biserică spunând cam așa: „M-am săturat să tot aud despre oameni care trăiesc la 10.000 de kilometri depărtare, însă voi veni iarăși săptămâna viitoare ca să urmăresc serialul *Pași spre succes*?” Au spus pastorii vreodată: „*Ne-am săturat* – prea mulți misionari, prea multe apeluri?” Câți misionari itineranți au auzit cuvinte de genul: „Frate, nu te putem ajuta. Cheltuielile pe care le avem cu clădirea noastră, cu personalul nostru, cu programele noastre sunt atât de mari încât nu mai putem investi și în misiune?” Sau o declarație mai recentă și mai tulburătoare: „Nu avem timp pentru misionari. Chiar acum suntem în mijlocul unei treziri spirituale, și nu trebuie să stingem Duhul.” Pleosc!

Un fapt minor? Nu. Înfrorător? Foarte. Aceste afirmații mă fac să simt un fior în spirit. Se prea poate că vorbele pe care le rostim noi astăzi seamănă mai mult decât ne-am putea imagina noi cu cuvintele superficiale, egoiste ale fratelui mai mare. Luca 15 ne provoacă să ne întrebăm cinsti: Este posibil să permitem vreodată intereselor noastre să înlocuiască prioritatea Sa – să lăsăm cele 99 de oi pe islaz și să mergem să căutăm oaia pierdută până când o găsim?

SATISFACȚIA INCOMPARABILĂ A GĂSIRII CELOR PIERDUȚI

Stăpânul și-a exprimat cea mai mare bucurie în descrierea găsirii celor pierduți: „După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri” (versetul 5); „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută” (versetul 6);

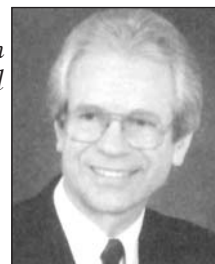
Vom urma noi vocea culturii și a economiei, sau Îl vom urma pe Mântuitorul nostru, care atribuie o valoare neîntrecută, eternă fiecărui suflet pierdut?

„Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem” (versetul 9). În sfârșit, afirmația sa culminantă: „Tot ce am eu este al tău. Dar [există un motiv mai bun de bucurie] trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut și a fost găsit” (versetele 31, 32).

Isus ne cheamă la o sursă mai înaltă de satisfacție decât protejarea oilor noastre răsfățate, lustruirea leilor (banilor) noștri, și frații care se aprobă pe ei înșiși. Aceasta constă în găsirea celor pierduți. De fapt, acesta este testul de validare a adevăratei biserici. Influența wesleyană și-a pus amprenta pe ea. *Cartea disciplinei bisericii metodiste* (*The Book of Discipline of the Methodist Church*) declară și astăzi: „Singura dovadă infailibilă a adevăratei biserici a lui Hristos este abilitatea acestora de a-i căuta și a-i mântui pe cei pierduți, de a răspândi viața și spiritul penticostal, de a răspândi sfințenia scripturală și de-a transforma toate popoarele și toate națiunile prin Evanghelia lui Hristos.”

O întrebare finală: Cât de mult se apropie biserica noastră de imaginea bisericii adevărate?

Donald R. Corbin
este director zonal
al Division of
Foreign Missions
Africa,
Springfield,
Missouri.

I

INTERVIU CU THOMAS E. TRASK,

Brownsville:

Thomas E. Trask și Wayde I.

Goodall i-au intervievat pe

John Kilpatrick și Steve Hill

cu privire la trezirea

spirituală din Brownsville.

Ei oferă lucrătorilor multe

informații privitoare la trezire

și îi încurajează să caute

revărsarea Duhului Sfânt

în propriile lor biserici.

DIN VARA ANULUI 1995 VĂ AFLAȚI FĂRĂ ÎNTRERUPERE ÎNTR-O TREZIRE SPIRITUALĂ. CE AȚI ÎNVĂȚAT PÂNĂ ACUM DESPRE TREZIRE?

KILPATRICK: Trezirea spirituală este plină de putere. Este uimitor și copleșitor să vezi puterea lui Dumnezeu în acțiune. În același timp, trezirea este fragilă. Trezirea spirituală trebuie îngrijită, fiindcă în aceasta sunt implicați factori umani. Dacă nu este strunită cu o mână puternică, lucrurile mici pot scăpa de sub control. Trebuie să ceri tot timpul înțelepciune de la Dumnezeu.

HILL: Acum suntem în al treilea an [acest articol a fost publicat inițial în primăvara anului 1998, n.tr.], și mulțimile continuă încă să invadeze acest loc. Am învățat că trezirea spirituală înseamnă multă muncă.

Toți cei care se roagă pentru trezire spirituală trebuie să fie pregătiți. Eu compar

JOHN KILPATRICK, STEVE HILL ȘI WAYDE I. GOODALL

Plătind prețul trezirii spirituale

trezirea spirituală cu războiul. Este ca și cum te-ai pregăti pentru luptă, și când izbucnește lupta, nu este timp pentru odihnă.

Oamenii ne întreabă mereu: „Ce mai faceți? Cum mai sunteți?” Suntem bine, atât de bine cât de bine poate fi ceva după aproape trei ani de trezire spirituală. Aceasta este o muncă extenuantă.

Dumnezeu nu scoate niciodată trezirea spirituală de vânzare pe masă în piață. Aceasta te costă totul.

TRASK: Mă tem că mulți dintre lucrătorii noștri nu sunt conștienți de prețul personal – prețul care trebuie plătit în rugăciune înainte de trezirea spirituală, și apoi de disciplina care trebuie exercitată în timpul trezirii și după aceasta.

Dumnezeu vine numai la cei flămânzi și însetați. El nu este interesat doar să-i

îmbuneze pe oameni sau să satisfacă mofturile acestora.

CE AVERTISMENTE LE-AȚI TRANSMITE LUCRĂTORILOR CARE SPUN: „CÂND DUMNEZEU A ÎNCEPUT SĂ LUCREZE ÎN BISERICA NOASTRĂ AM PIERDUT OAMENI DE VALOARE”?

KILPATRICK: Există foarte multe motive pentru care oamenii părăsesc o biserică. Dacă ai în biserică ta oameni dedicați unei anumite denominațiuni nepenticostale, este posibil ca atunci când se declanșează trezirea spirituală unii dintre ei să nu fie pregătiți pentru o trezire a Duhului Sfânt.

Este posibil ca alții să plece din cauza schimbării. S-ar putea să nu le placă unele lucruri care au loc: vorbirea în alte

Când pastorii fac lucrarea unui evanghelist, oamenii sunt mântuiți, și oamenii vor fi umpluți de Duhul Sfânt.

— Trask

limbi, căzutul pe jos, tremuratul sub puterea Duhului Sfânt, strigătele scoase de cei care au fost stăpâniți de diavolul.

Mulți dintre cei prezenți în adunare vor fi stăpâniți de îndoială atunci când se produce trezirea spirituală în biserică. Această îndoială poate fi înlăturată atunci când credincioșii au încredere în păstor.

Mulți oameni au văzut puterea lui Dumnezeu, însă au luat decizia să nu creadă. Trebuie să pășești înainte și să păstrezi cât mai mulți credincioși.

***Aceeași foame
după lucrarea lui Dumnezeu
care există în America
se manifestă și în lume.
—Kilpatrick***

CE SFAT LE-AȚI DA LUCRĂTORILOR CARE AU VIZITAT BROWNSVILLE, AU FOST ATINȘI DE PUTEREA LUI DUMNEZEU ȘI DORESC CA ȘI BISERICA LOR SĂ TRĂIASCĂ ACEEAȘI EXPERIENȚĂ?

KILPATRICK: Brownsville s-a rugat timp de 2 ani și jumătate înainte ca să înceapă trezirea, așa că am avut timp să pregătesc biserică înainte ca trezirea să înceapă.

Când vine trezirea, lucrurile nu mai decurg în mod obișnuit. Duhul Sfânt lucrează și păcătoșii încep să se arate.

Dacă aș fi început să fac schimbări radicale și să impun diferite cerințe bisericii mele fără a-i pregăti pe credincioși pentru aceasta, aș fi lucrat haotic și aș fi produs o rupere a bisericii. În schimb, am vorbit despre trezirea spirituală, am predicat despre trezire, am predicat despre sfîn-

țire, am predicat despre importanța Cuvântului lui Dumnezeu și a căilor lui Dumnezeu.

Noi am avut un avantaj important: Eram flămânzi după Dumnezeu, și așteptam ca El să lucreze. Așa că atunci când a început trezirea, aceasta a fost o combinație între confirmarea că lucrul pentru care ne rugam de atâta timp era prezent între noi și răsplata rugăciunilor noastre. Atunci am spus: „Iat-o! Acest lucru îl așteptam de atâta vreme!”

HILL: Când se întorc acasă după ce au vizitat locuri în care trezirea spirituală este în plină desfășurare, pastorii trebuie să aibă răbdare cu credincioșii din bisericile lor. Un lucru în favoarea lor este că Dumnezeu dorește trezirea spirituală. Timpul lui Dumnezeu este esențial.

Am văzut pastori și evangheliști încercând să forțeze trezirea spirituală, dar acest lucru nu este posibil. S-ar putea ca aceasta să înceapă doar cu pastorul și cu un mic grup de rugăciune.

Aici la noi, Dumnezeu lucrează în fiecare zi. Aceasta este ceva ce face Dumnezeu.

TRASK: Este esențial ca cei din conducere să își aducă aminte că oamenii sunt oi care trebuie conduse. Ei nu sunt vite care să fie mâunate de la spate. Noi nu putem sluji membrilor bisericii dacă încercăm să-i mânam de la spate. Trebuie să-I oferim lui Dumnezeu timp să lucreze.

HILL: Oamenii nu-și dau seama cât de flămânzi și însetați sunt din punct de vedere spiritual. Ei au nevoie de puțină încurajare. Pastorul sau lucrătorul trebuie să se întoarcă acasă, să vorbească despre trezirea spirituală și să-i pregătească pe oameni pentru ceea ce se poate întâmpla cu

adevărat – un strop de apă rece pe limba lor, și acesta îi poate determina să dorească mai mult.

AR TREBUI CA PASTORII SĂ SE AȘTEPTE LA O REPRODUCERE FIDELĂ A TREZIRII DIN BROWNSVILLE ÎN LOCUL ÎN CARE SLUJESC EI?

KILPATRICK: Fiecare biserică are personalitatea ei. O metodă care dă rezultate în Pensacola, s-ar putea să nu dea rezultate în alte biserici.

Nu ar fi un lucru înțelept ca cineva să vină în Brownsville și apoi să plece acasă și să imite lucrurile pe care le-a văzut și le-a experimentat. Bisericile trebuie să aibă un timp în care să se smerească ele însele, să se roage și să se pregătească pentru trezire.

Dacă Dumnezeu îi atinge pe oameni când vin aici, ei vor pleca acasă cu povara de a-i câștiga pe păcătoși pentru Hristos. Însă, dacă pleacă acasă cu un duh de ceartă, nu vor da naștere la altceva decât la rupturi și diviziuni.

HILL: Există un lucru care poate fi copiat. Rugăciunea este un element esențial pentru trezirea spirituală. Și rugăciunea în echipă este de mare ajutor. Fiecare pastor ar trebui să aibă un grup de oameni care să-l ajute și care să se roage pentru oameni, deoarece pastorul și evangelistul nu pot face singuri această lucrare.

Trezirea spirituală de la noi nu poate fi copiată identic. Brownsville are multe trăsături unice. În sud, oamenii sunt obișnuiți cu serviciile în stilul întâlnirilor din taberele de evanghelizare.

Noi ne rugăm ca Dumnezeu să facă ceva atât de unic și special în alte biserici încât tot ceea ce am văzut noi vreodată aici la Brownsville să pară mic și neînsemnat.

1
O carte
mult prea mare
pentru mine.

CĂLUGĂRIJA (Mantis religiosa)

2
Este veche de vreo 2.000 de ani.

Îți trebuie o veșnicie să găsești ce cauți.

Spune-ne 3 motive serioase pentru care NU citești Biblia.

DA, suntem de acord. Ideea de a citi o carte cu peste 1.200 de pagini poate intimida pe cei mai mulți cititori. Apoi, Biblia poate fi greu de înțeles deoarece nume, locuri și obiceiuri vechi de mii de ani ne par străine când citim despre ele acum.

Mai mult, este aproape imposibil să găsești ceea ce cauți doar răsfoind-o.

Cu toate acestea, Biblia oferă lecții și adevăruri spirituale importante care te pot călăuzi tot restul vieții tale. De aceea îți oferim *Biblia de studiu pentru o viață deplină* – o ediție unică cu ajutoare de studiu presărate pe tot cuprinsul acesteia, care să te ajute să citești și să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu așa cum nu l-ai înțeles niciodată până acum.

Există în această Biblie un plan pentru citirea ei într-un an (zilnic o parte din V.T. și una din N.T.).

Apoi, în timp ce citești vei mai întâlni: O introducere la fiecare carte, titluri ale diferitelor secțiuni pentru a putea înțelege mai ușor subiectul și conținutul acestora.

 Note de studiu expoziționale, teologice, devoționale, etice sau practice care comentează diferite versete. Articole care tratează subiecte importante și critice într-un mod mai cuprinzător decât notele.

 12 simboluri tematice situate pe marginea coloanelor de text, care arată ce temă conțin versetele alăturate simbolului, precum și referința textului următor, aferent aceleiași teme.

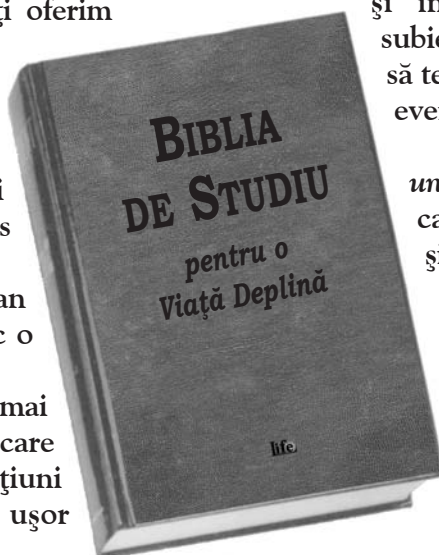
 Tabele care sintetizează informații și învățături biblice despre unele subiecte importante. Hărți, care să te ajute să înțelegi unde au avut loc evenimentele descrise în Biblie.

 În plus, această Biblie mai are un indice de subiecte și o concordanță care să te ajute să localizezi repede și ușor diferite pasaje.

Credem că ți-am oferit suficiente motive pentru a alege Biblia de studiu pentru o viață deplină.

Deci, nimic nu mai poate sta între tine și Cuvântul lui Dumnezeu, nici măcar scuzele.

(Retipărită, 16 x 22 x 4 cm)

Darurile spirituale în biserica de astăzi

PARTEA 1: Definiția și scopul darurilor spirituale

DE DOUGLAS A. OSS

Această serie de eseuri va analiza scopurile fundamentale și natura darurilor spirituale dintr-o perspectivă pastorală. Articolul de față prezintă o definiție practică a darurilor spirituale și explică beneficiile în primul rând colective, dar și personale, care rezultă din folosirea darurilor spirituale. În plus, este prezentată o bibliografie selectivă pentru cei care doresc să exploreze mai în profunzime acest subiect. Articolele următoare din această serie vor examina unitatea (sursa) și diversitatea (credincioșii individuali) darurilor în biserică, darurile cunoștinței, darurile puterii și darurile vorbirii.

În timp ce revărsarea Duhului Sfânt aduce reînnoirea necesară în adunările noastre, este important să dăm Scripturii locul care se cuvine să-l ocupe în calitate de Cuvânt infailibil al lui Dumnezeu. În același timp, fie ca Dumnezeu să continue să ne reamintească faptul că „slova omoară, însă Duhul dă viață” (2 Corinteni 3:6). Chiar dacă cuvintele Bibliei sunt absolut adevărate, ele însele nu dau viață. Numai Duhul Sfânt creează în noi realitatea vie a lui Isus Hristos. Ținând minte aceste lucruri, haideți să vedem prin-

ciunile stabilite în Scriptură care ne ajută să examinăm domeniul darurilor spirituale.

DEFINIȚIA DARURILOR SPIRITUALE

Într-un sens larg, un dar spiritual este orice capacitate cu care Duhul Sfânt îi împuternicește pe credincioși pentru lucrare în biserică și prin aceasta. Această definiție include daruri care operează prin abilități naturale – învățare, administrare, dărnicie – precum și daruri care trec dincolo de mijloacele obișnuite – vindecare, prorocie, minuni. Listele darurilor din Noul Testament includ ambele tipuri (cf. Romani 12:6-8; 1 Corinteni 7:7; 12:8-10, 28; Efeseni 4:11; 1 Petru 4:11).

Cu privire la aceste liste ale darurilor spirituale trebuie făcute mai multe precizări:

1. *Listele nu cuprind toate darurile pe care le dă Dumnezeu.* De exemplu, mulți oameni au primit de la Dumnezeu darul rugăciunii de mijlocire și sunt împuterniciți de El în privința aceasta. Acest dar nu îl găsim în listele Noului Testament, și totuși este un dar puternic și eficient în surparea întăriturilor celui rău. Este important să nu-l limităm pe Dumnezeu acolo unde nu S-a limitat El Însuși. Dumnezeu nu-Și limitează nicaieri în Scriptură

lucrarea de împuternicire numai la acele daruri cuprinse în listele nou testamentale.

2. *Toate darurile sunt împuterniciri divine.* Nici un fel de dar nu este superior altuia (de exemplu, darurile supranaturale comparate cu darurile naturale). Chiar dacă un dar poate să opereze în exterior prin mijloace obișnuite sau naturale, acesta este tot atât de împuternicit de Duhul Sfânt ca și un dar supranatural sau miraculos. În acest sens, toate aspectele vieții creștine sunt împuternicite în mod supranatural (cf. 1 Corinteni 12:13-31).

3. *A avea un dar spiritual nu este un semn al maturității spirituale.* Darurile sunt împuterniciri divine pentru lucrare, și Dumnezeu le dă după cum voiește El. De exemplu, credincioșii din Corint aveau foarte multe daruri spirituale (1 Corinteni 1:7), dar erau imaturi în ceea ce privește caracterul, după cum se observă din atitudinile lor divizare și gelozie în ceea ce privește conducerea și darurile spirituale (cf. 1 Corinteni 3:1-23; 12-14).

Având în vedere scopurile acestei discuții dorim să ne concentrăm atenția asupra darurilor care sunt considerate în mod tradițional daruri miraculoase – acele daruri care trec dincolo de mijloacele obișnuite printr-o împuternicire supranaturală a

Interpretare

Duhului Sfânt. Chiar și această categorie este prea largă pentru o serie atât de scurtă, așa că pentru a iniția discuția despre darurile spirituale ne vom concentra în principal asupra capitolelor 12 – 14 din 1 Corinteni.

SCOPUL DARURILOR SPIRITUALE

• În cadrul închinării colective, darurile spirituale au drept scop edificarea întregului Trup (1 Corinteni 12:7). De exemplu, darurile de vorbire trebuie să fie înțelese de către adunare, pentru ca toți să fie zidiți de ceea ce se spune (1 Corinteni 14:5-19). Altfel cel care vorbește „parcă ar vorbi în vânt” (1 Corinteni 14:9).

• De asemenea, darurile spirituale au ca scop glorificarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 14:16, 17,25). Acest principiu este exprimat și mai explicit, atât cu privire la darurile de vorbire cât și la cele de slujire, în 1 Petru 4:10, 11. Potrivit acestui pasaj, darurile sunt distribuite „pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos” (versetul 11).

• Într-un cadru privat, darurile spirituale folosesc de asemenea la edificarea individuală (1 Corinteni 14:4,18,19). Nu există nici o îndoială cu privire la aplicarea acestui principiu la acele perioade de timp în care ne retragem în singurătate pentru

rugăciune și închinare. De asemenea, nu există nici o îndoială că Dumnezeu comunică în mod personal cu noi în afara contextului închinării comune (Fapte 9:1-19; 13:1-3). Însă deseori această învățătură particulară din Noul Testament este înțeleasă greșit de unii observatori întâmplători ai închinării penticostale. În serviciile de închinare penticostale o de obicei se face loc rugăciunilor individuale - o practică pe care mulți dintre înaintașii noștri o numeau „concertul de rugăciuni”. În timp ce credincioșii își înalță glasurile în unitate, laudându-L pe Dumnezeu și prezentându-și cererile înaintea Lui, pot să aibă loc manifestări ale Duhului Sfânt. Deși concertul de rugăciuni are loc în timpul închinării comune, acesta este de fapt un timp pentru părtășia individuală cu Dumnezeu. De aceea, consider că principiul inteligibilității nu se aplică aici și nici la rugăciunea de mijlocire ce are loc după programul public.

Darurile spirituale operează în două cadre diferite: colectiv și privat. Cadrul ne ajută să determinăm scopul mai larg al darurilor spirituale. Însă întotdeauna, atât în cadrul privat, cât și în cel colectiv, manifestările Duhului Sfânt zidesc și edifică. Prin convingere sau prin afirmare, prin aspecte subtile sau demonstrații copleșitoare ale puterii lui Dumnezeu, manifestările daruri-

lor spirituale ne prezintă chipul glorios al lui Dumnezeu, care este Isus Hristos Domnul nostru, și îl înalță numai și numai pe El. ☞

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ PENTRU SERIA DESPRE DARURI SPIRITUALE

Bridge, Donald. *Signs and Wonders Today*. Leicester, England: Inter-Varsity, 1985.

Deere, Jack. *Surprised by the Power of the Holy Spirit: A Former Dallas Seminary Professor Discovers That God Still Speaks and Heals Today*. Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1993.

_____. *Surprised by the Voice of God*. Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1996. (Continuare la *Power*.)

Gee, Donald. *Concerning Spiritual Gifts*, rev. ed. Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1972.

Grudem, Wayne, ed. *Are Miraculous Gifts for Today?* Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1996.

_____. *Systematic Theology*. Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1994.

Horton, Stanley *What the Bible Says About the Holy Spirit*. Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1976.

Lim, David. *Spiritual Gifts: A Fresh Look*. Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1991.

Pytches, David. *Spiritual Gifts in the Local Church*. Minneapolis, Minn.: Bethany House, 1985.

Riggs, Ralph. *The Spirit Himself* Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1949.

White, Robert. *Endued with Power: The Holy Spirit in the Church*. Nashville, Tenn.: Thomas Nelson, 1995.

înțelepciune
a duhurilor
cuvânt de înțelepciune
cuvânt de cunoștință
credință
slujire
întru
dăruire
milostenie
călugărie
celib

Brownsville : Plătind prețul trezirii spirituale

(Continuare din pag. 16)

Așa cum a spus D.L. Moody: „Dacă Dumnezeu este partenerul tău, fă-ți planuri mari.” Este posibil ca în timp ce noi vorbim Dumnezeu să lucreze și să cutremure toată națiunea noastră. Brownsville își face partea lui, însă pastorii trebuie să rămână deschiși la ceea ce dorește Domnul să facă în partea lor de țară.

CUM AR TREBUI SĂ REAȚIONEZE PASTORII LA CĂLĂTORIILE PE CARE LE FAC MEMBRII BISERICILOR LOR LA LOCURILE ÎN CARE AU LOC TREZIRI SPIRITUALE?

KILPATRICK: Unii pastori sunt recalcitranți față de călătoriile la locurile unde au loc treziri spirituale, deoarece după ce unii dintre membrii lor vizitează locuri ca Brownsville, aceștia se întorc acasă dorind să-i aducă aici pe alții împreună cu ei, și încearcă diferite metode pentru a declanșa acest foc al trezirii spirituale și în biserica lor. Este posibil ca înainte aceiași oameni să fi cauzat probleme în biserică sau să nu fi sprijinit biserica, însă acum își arogă dreptul de-a o conduce. Astfel de oameni pot să-l irite pe pastor.

Încă de la început noi i-am sfătuit în două moduri pe cei care ne-au vizitat. În primul rând, le-am spus: „Atingerea lui Dumnezeu este minunată, dar mergeți acasă și supuneți-vă pastorului vostru. Nu exercitați nici un fel de presiune asupra pastorului pentru a face ca în biserica voastră să se întâmple ceea ce ați văzut aici. Atunci când va găsi de cuviință, Dumnezeu va ajuta biserica voastră și îl va ajuta pe pastorul vostru. Rămâneți acolo

unde sunteți, iubiți-l pe pastorul vostru, și dați-I voie lui Dumnezeu să producă roadă în viața voastră.”

În al doilea rând: „Nu vă puneți zeciuiala în coșurile de colectă din Brownsville. Dați-o în bisericile din care faceți parte, acolo unde trebuie să o dați.”

HILL: Eu cred în astfel de călătorii, însă nu cred că acesta este singurul mod în care cineva poate fi binecuvântat de Dumnezeu.

TRASK: Eu i-am sfătuit pe lucrătorii noștri în felul următor: „Dacă îi aduceți pe oameni la Dumnezeu, ei nu vor avea nevoie să meargă la Brownsville. Nu vor avea nevoie să meargă la Grand Rapids și nici la Cedar Rapids. Dumnezeu va declanșa trezirea în biserica locală.”

Când pastorii fac lucrarea unui evanghelist, oamenii sunt mânțuiți, și oamenii vor fi umpluți de Duhul Sfânt.

CARE A FOST TEMA PRINCIPALĂ A MESAJELOR VOASTRE ÎN TIMPUL ACESTEI TREZIRI?

HILL: După ce oamenii vizitează Brownsville, ei ne scriu făcând comentarii referitoare la mesajul nostru plin de putere privitor la sfințenie.

Noi predicăm un mesaj plin de putere despre sfințenie pentru ca oamenii să scoată afară păcatul din viețile lor. Când ei scot păcatul afară, trezirea spirituală este pe urmele lor, gata să-i ajungă.

Dacă în întreaga țară ar fi predicat un mesaj al sfințeniei, atunci am vedea trezirea spirituală declanșându-se pretutindeni. Probabil că unul dintre motivele pentru care ne folosește Dumnezeu este ca oamenii să audă mesajul sfințeniei.

Generația de astăzi așteaptă ca

cineva să se ridice în picioare și să spună: „Tu nu mai poți trăi în felul acesta.” Când predicăm un astfel de mesaj, tinerii aleargă cu sutele să-și predea viețile lor Domnului.

KILPATRICK: Trebuie să atrag atenția asupra unui lucru. Când Steve se ridică și predică împotriva păcatului, se simte gloria (lui Dumnezeu) în vocea lui. El apără sfințenia cu o inimă zdrobită. Dacă cineva încearcă să repete acest mesaj fără să aibă o inimă zdrobită pentru cei pierduți, mesajul respectiv poate să-i îndepărteze pe oameni.

HILL: Oamenii își dau seama dacă ești sincer sau nu. Aceasta nu este ceva ce poți să activezi și să oprești după dorință. Compasiunea este ceva ce izvorăște din inimă. Cei pierduți pot să simtă că suferim împreună cu ei. La sfârșitul serviciului divin, eu și John rămânem la urmă și discutăm cu oamenii, îi îmbrățișăm și ne rugăm pentru ei. Oamenii știu că ne pasă de ei. Aceasta este o parte importantă a pregătirii pentru trezirea spirituală. Când oamenii din lume încep să-ți viziteze biserica, trebuie să-i iubești și să te îngrijești de ei.

TRASK: Exact acest lucru îl dorește și Isus Hristos. Dacă este vorba să fim reprezentanții Lui, trebuie să procedăm așa cum ar proceda El, nu doar să spunem ceea ce ar spune El.

AȚI DORI SĂ NE SPUNEȚI CÂTEVA CUVINTE DESPRE RELAȚIA UNICĂ DINTRE PASTOR ȘI EVANGHELIST?

HILL: Din punctul de vedere al unui evanghelist, cred că Dumnezeu îi pune iarăși împreună pe evanghelist și păstor. I-aș încuraja pe pastori să nu facă ei singuri

toată lucrarea. Există o singură conducere centrală a bisericii, și acesta este păstorul. Însă există un loc și pentru evangheliști în biserica locală.

John Kilpatrick este prietenul meu. Ne cunoaștem de 14 ani și stăm la amvon ca prieteni. Dacă eu îi invit pe oameni să-și predea viețile lor lui Isus Hristos, el este alături de mine. Noi facem împreună această lucrare.

Această colaborare este foarte sănătoasă. I-aș încuraja pe pastori să se gândească să-i invite pe evangheliști ca să vină și să lucreze împreună cu ei.

KILPATRICK: Relația dintre pastor și evanghelist nu poate fi forțată. În vara anului 1995, eu nu am așteptat să găsesc un evanghelist pentru a începe o trezire spirituală. Nimic din ceea ce a avut loc aici nu a fost planificat. S-a spus că eu și Steve am planificat această trezire. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Tot ceea ce s-a întâmplat a avut loc într-un mod absolut spontan.

Îl respect și îl iubesc pe Steve. Între noi există o legătură asemănătoare cu cea dintre David și Ionatan. Aceasta este o relație unică. Totuși, nu cred că Dumnezeu va pune împreună în mod necesar un pastor și un evanghelist în fiecare situație.

HILL: Nici păstorul, nici evanghelistul nu poate prezice când și unde va începe o trezire spirituală. Odată ce întâlnirile încep, atât pastorul cât și evanghelistul vor ști dacă vor merge mai departe sau nu. Dacă nu vin oameni noi și dacă cei care sunt deja în biserică nu sunt schimbați, atunci evanghelistul și păstorul trebuie să aibă tăria sufletească să se adreseze unul celuilalt, spunând: „Lucrurile nu merg cum trebuie.” Apoi, s-ar putea ca

lucrurile să meargă iarăși bine. Acesta este tot misterul trezirii spirituale.

CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ PASTORUL NU MAI SIMTE CĂLĂUZIREA SĂ CONTINUE ÎNTÂLNIRILE DE TREZIRE SPIRITUALĂ, ÎNSĂ ESTE PRESAT DE EVANGHELIST SĂ CONTINUE ACESTE ÎNTÂLNIRI? LA ACEASTĂ ÎNTREBARE AȘ DORI UN RĂSPUNS DIN PUNCTUL DE VEDERE AL EVANGHELISTULUI.

HILL: Nu am nimic de spus. Cred că într-o astfel de situație lucrurile sunt clare. Dacă păstorul nu dorește să continue, atunci eu m-aș supune pastorului, și nu aș forța nici o despărțire între noi doi. Păstorul este cel care deține conducerea.

CE „PREȚ” PLĂTIȚI FIECARE PENTRU CONTINUAREA TREZIRII?

KILPATRICK: Mă ocup de lucruri de care nu se poate ocupa nici o altă persoană - situații dificile cu oameni răzvrățiți sau care vor să dea naștere la probleme. În cadrul unei treziri atât de mari ca aceasta pe care o experimentăm noi, trebuie să mă ocup de probleme aproape în fiecare seară.

De asemenea, oamenii nu înțeleg mărimea atacului satanic. Deoarece suntem supuși unui atac atât de puternic, au fost multe situații în care a trebuit să stăm împreună și să ne rugăm intens unul pentru celălalt, înainte de a putea începe serviciul. Când pastorii încep să se roage pentru trezire spirituală, ei trebuie să ia în considerare toate aceste aspecte.

Ne întrebați: „Se merită?” Slavă Domnului că se merită! Totuși, pentru orice reușită trebuie plătit

un preț. Trezirea spirituală nu este o navigare ușoară. Pastorii trebuie să înțeleagă aceasta.

TRASK: V-am auzind afirmând în repetate rânduri că slujirea nu este o muncă ușoară. Nu demult, un pastor mi-a spus: „Am impresia că problema multor pastori poate fi definită printr-un singur cuvânt: L-E-N-E. Îi urmăresc. Ei nu vor să-și investească timpul în slujire. Nu vor să aibă nici o responsabilitate, însă nu te poți bucura de beneficii fără să-ți asumi responsabilitățile.”

HILL: Eu și John ne trezim dimineata devreme și lucrăm „zi lumină”. Trezirea spirituală dă naștere la multe întrebări. Avem de-a face cu mii de oameni – prin scrisori și apeluri telefonice referitoare la tot felul de crize.

Ce ați face, de exemplu, când un drogat ar veni la biserica dumneavoastră și ar fi mântuit? Trebuie să-ți faci un plan când ai de-a face cu astfel de situații. Înmulțiți munca necesară pentru așa ceva cu o sută.

În situația în care cui va nu-i place să muncească, atunci cu siguranță persoana respectivă nu trebuie să se implice în trezirea spirituală.

Dumnezeu nu scoate niciodată trezirea spirituală de vânzare pe masă în piață. Aceasta te costă totul.

—Hill

TRASK: Cred și mă rog ca pastorii și evangheliștii noștri să fie gata nu numai să se roage, ci și să plătească prețul – să lucreze din greu, pentru că Evanghelia lui Isus Hristos merită să primească tot ce avem noi mai bun.

Trăim într-o vreme unică. Există mai multă foame, mai multă dorință, mai multă frământare. Oamenii sunt mântuiți și umpluți de Duhul Sfânt. De 42 de ani sunt implicat în lucrare și nu am văzut niciodată ceva asemănător.

KILPATRICK: Unicitatea vremii pe care o trăim constă în faptul că vedem națiunile lumii deșteptându-se.

Uneori la întâlnirile noastre sunt prezenți oameni din 40-50 de națiuni într-o singură săptămână. În fiecare miercuri seara avem o întâlnire intitulată „Rugăciune pentru națiuni”. Toți cei care sunt din afara Statelor Unite se prezintă spunându-și numele și locul de unde sunt. Deseori acești oameni încep să plângă, și spun: „Sunt atât de flămând după Dumnezeu. Națiunea noastră este atât de flămândă după Dumnezeu. O, Dumnezeule, trimite-ne trezirea spirituală.”

Aceeași foame după lucrarea lui Dumnezeu care există în America se manifestă și în lume. Se pare că Dumnezeu este gata să aprindă întregul pământ cu slava Sa. La fel ca mulți predicatori veterani, eu cred că atunci când

Domnul va veni iarăși, va veni pentru o Biserică glorioasă – pregătită pentru El.

TRASK: Dumnezeu să facă acest lucru! În încheiere aș dori să vă rugați amândoi ca Dumnezeu să folosească acest interviu pentru a-i încuraja pe pastori și conducătorii bisericilor din aceste zile, pentru care Dumnezeu a chemat Biserica.

KILPATRICK: *Isuse, știu că există o astfel de foame. Doamne, este greu pentru pastori și lucrători. Mulți dintre ei sunt stresați, obosiți și epuizați. Doamne, Dumnezeule, Te rog să Te atingi de inimile lor. Trezește-i. Adu-i iarăși la viață. Tată, Te rog să-i binecuvântezi pe pastori cu înțelepciune, cu inimi pline de compasiune, și cu ochi înțelegători ca să-i vadă pe membrii bisericilor lor ca pe niște prieteni. Atinge-le inimile într-un mod nou, așa cum nu au mai fost atinse niciodată. Mă rog în Numele lui Isus. Amin.*

HILL: *Doamne Isuse, în timp ce pastorii și evangheliștii citesc acest articol, pot să vadă cum cad lacrimile lor pe aceste pagini. Doamne, Dumnezeule, acolo unde se pare că nu mai există nici o*

speranță, dă Tu speranță. Dumnezeule, acolo unde nu există altceva decât pustietate, umple Tu dintr-o dată golul acela. Acolo unde nu mai există credință – numai descurajare – reînnoiește Tu credința, și oferă încurajare. În timp ce lucrătorii citesc aceste pagini, îi aud spunând: Dumnezeule, poate vei lucra cu putere în mine și în biserica în care slujesc. Doamne, unge cu puterea Duhului Sfânt acest interviu. Binecuvântează revista Resurse Spirituale și folosește-o spre slava Ta. Amin.

Thomas E. Trask este superintendentul general al organizației Assemblies of God, Springfield, Missouri, SUA.

John Kilpatrick este pastorul principal al bisericii Brownsville Assembly of God, Pensacola, Florida, SUA.

Steve Hill este evanghelist și slujește în biserica Brownsville Assembly of God, Pensacola, Florida, SUA.

Wayde I. Goodall, D. Min., este redactorul executiv al jurnalului Enrichment, și coordonatorul Biroului de slujire Enrichment, Springfield, Missouri, SUA.

Viitorul misiunilor: Vestii bune și vestii rele

În ansamblu, veștile de pe câmpul de misiune sunt bune – lumea nu a fost niciodată atât de receptivă la Evanghelie. Totuși, dintr-o perspectivă nord-americană, interesul și sprijinul pentru misiune slăbesc. Jim Engel, autorul cărții *Un viitor întunecat?* [*A clouded Future?*], scrie că dacă Dumnezeu nu intervine ca să determine bisericile și organizațiile creștine „să facă față tiparelor și realităților în schimbare, America de Nord va deveni o forță secundară în cadrul bisericii internaționale.”

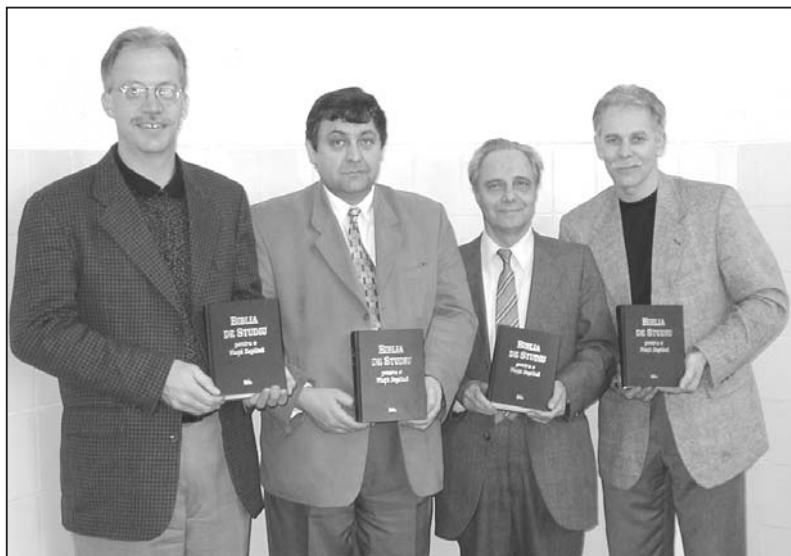
George Murray de la Alianța Evanghelică pentru Misiune sugerează mai multe cauze pentru deteriorarea situației. Una dintre ele este faptul că o întreagă generație de tineri este învățată de părinții lor creștini că prioritatea lor numărul 1 trebuie să fie cumpărarea unei case și asigurarea viitorului.

Totuși, cel mai mare dușman al progresului misiunilor este pesimismul care se răspândește în rândurile evanghelicilor. Opinia dominantă este că lumea se strică tot mai mult. Totuși, atât istoria, cât și Scriptura arată că biserica a crescut într-un mod incredibil în mijlocul tuturor necazurilor prin care a trecut.

Trebuie să continuăm să ne concentrăm asupra laturii spirituale a Marii Trimiteri, nu numai asupra aspectelor practice ale acesteia.

– Material adaptat din *Concepții și tendințe actuale*, Februarie, 1997. Folosit cu permisiune.

„BIBLIA DE STUDIU PENTRU O VIAȚĂ DEPLINĂ“, DAR DE CRĂCIUN

Greg Mundis (Director regional al lui A/G-SUA în Europa), Ioan Ceuță, Cristian Vasile Roske și Craig Mathison (Director zonal al lui A/G-SUA în Europa de Răsărit), cu Biblia de studiu pentru o viață deplină.

Adunarea lui Dumnezeu“ din România, cu sprijinul „Adunărilor lui Dumnezeu“ (A/G) din SUA (peste 30 de milioane de membri, cea mai mare comunitate religioasă de acest fel din lume), a dăruit, în zilele de Crăciun ale anului trecut, 1500 de exemplare din versiunea românească a lucrării *The Full Life Study Bible* (Sfânta Scriptură cu un impresionant aparat critic, sub titlul *Biblia de studiu pentru o viață deplină*), președintelui României, primului ministru, celorlalți membri ai cabinetului Mugur Isărescu, secretarilor de stat, prefecților, primarilor, directorilor și redactorilor șefi ai principalelor publicații românești, și de asemenea redactorului-editor al buletinului „Viața Cultelor“. „Rugăciunea membrilor Adunării lui Dumnezeu din România și a Adunărilor lui Dumnezeu din SUA este ca această Biblie să fie primită ca o binecuvântare în viața dumneavoastră“, se spune în scrisoarea de însoțire a darului.

„Citind Cuvântul lui Dumnezeu, oamenii se fac mai buni și pot primi învățături pentru activitatea zilnică. Dintre toate acțiunile organizate de ‘Adunarea lui Dumnezeu’ aceasta a fost cea mai reușită, afirmă lect. univ. dr. Ioan Ceuță, rectorul Institutului Biblic

Român, ținând de „Adunarea lui Dumnezeu“.

Notele de studiu și articolele de comentare a Bibliei sunt semnate de Donald C. Stamps († 7 noiembrie 1991), editorul general al cărții. Introducerile la cărțile Bibliei aparțin editorului asociat J. Wesley Adams. Editorul general trecând la cele veșnice înainte de finalizarea lucrării, un comitet editorial format din șapte specialiști și-a asumat sarcina încheierii acesteia, director general fiind Rev. Loren Triplett, Divizia pentru Misiuni în străinătate a „Adunărilor lui Dumnezeu“ din SUA. Coordonatorul ediției în limba română este Cristian Vasile Roske, pastor, redactor-șef al revistei „Cuvântul adevărului“, cadru didactic la Institutul Teologic Penticostal din

București. Traducătorii notelor și comentariilor sunt Aurelian Marinescu, Aurel Mihalea și Răzvan Mihăilescu, pentru textul Sfintei Scripturi fiind folosită versiunea neoprotestantă D. Cornilescu. Grafica și tehnoredactarea ediției românești aparțin lui Dan Camil Bărbulescu.

Tipărită în format 17,5 x 26,5 cm, totalizând 1924 pagini, *Biblia de studiu pentru o viață deplină* cuprinde în anexă (alte circa 130 de pagini), un tabel cu unitățile de măsură din Biblie (cu menționarea locului în care apar), un indice de subiecte, care permite determinarea cu precizie a locului unde sunt dezvoltate diferite teme în note de studiu și articole, un index tematic, un plan de citire pentru parcurgerea întregii Biblie într-un singur an (cu două lecturi pe zi, una din Vechiul Testament, cealaltă din Noul Testament), Concordanța Vechiului și Noului Testament și 12 hărți color, cu indexul lor.

Considerăm că această ediție a Bibliei poate fi, grație impunătorului său aparat critic, un instrument de lucru și pentru Bisericele istorice.

Redactor-editor

Vera Maria Neagu

Prelucrare după articolul apărut în *VIAȚA CULTELOR*, Buletin săptămânal de politică religioasă Anul VIII, nr. 353 din 6 martie, 2000, publicat de *Editura TRADIȚIE*, București. Folosit cu permisiune.

Schițe de predică

DUHUL SFÂNT ÎN NOI

Ezechiel 37:27

INTRODUCERE:

Duhul Sfânt nu a fost absent în vremea Vechiului Testament, însă lucrarea Sa completă pentru poporul lui Dumnezeu a așteptat lucrarea încheiată a lui Hristos. Acest text este o prorocie despre timpul Noului Testament pe care prorocul a văzut-o prin revelația lui Dumnezeu.

MESAJ:

1. Acum Duhul Sfânt locuiește în poporul lui Dumnezeu, nu vine doar peste ei (Ioan 14:17).

a. Faptul că Duhul Sfânt locuiește în interiorul nostru face din noi temple ale lui Dumnezeu și ne cheamă să trăim o viață curată (1 Corinteni

6:19-20).

b. Lucrarea Duhului începe în inimile noastre și se manifestă în exteriorul nostru.

2. Duhul Sfânt care locuiește în noi ne afectează umblarea noastră zilnică.

a. Legile lui Dumnezeu reprezintă standardul nostru pentru trăire.

b. Duhul scrie acele legi în inimile noastre (Evrei 8:10).

3. Duhul Sfânt care locuiește în noi este semnul că aparținem lui Hristos (Romani 8:9).

a. Duhul este pecetea lui Dumnezeu care arată că noi îi aparținem Lui (Efeseni 1:13).

b. Duhul din noi nu lasă loc nici unei îndoieli privitoare la relația noastră cu Dumnezeu (Romani 8:15-16).

4. Prezența Duhului Sfânt în noi nu este temporară (Ioan 14:16).

a. A „rămâne“ înseamnă a te stabili într-un anumit loc și a face din locul acela casa ta.

b. Ca rezultat al lucrării interioare a Duhului Sfânt, rămânem și noi în Domnul (1 Ioan 2:27).

CONCLUZIE:

La Sinai Dumnezeu S-a aflat la o mare distanță de poporul Său. În cortul întâlnirii El a fost puțin mai aproape, în timp ce gloria Sa plutea deasupra scaunului îndurării. Acum, prin Duhul Său cel Sfânt, El locuiește în fiecare inimă curată.

—Kenneth D. Barney,
Springfield, Missouri

DE CE AI NEVOIE DE BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT

Luca 24:36-49

MESAJ:

Ai nevoie de botezul în Duhul Sfânt pentru:

1. Mărturia ta (Fapte 1:8; 2:1-4, 14, 40, 41).

2. Lupta ta spirituală (Matei 3:13-4:11; Fapte 1:4,5; 2 Corinteni 10:4; Efeseni 6:12).

3. Închinarea ta (Fapte 2:4; 1 Corinteni 14:15; Coloseni 3:16).

4. Umblarea ta (Ioan 14:26; Romani 8:15; Galateni 5:25).

5. Slăbiciunile tale (Romani 8:26,27; 1 Corinteni 14:14,15).

6. Vegherea ta (Exod 30:22-33; Ioel 2:28; Matei 25:1-13; 1 Timotei 4:1).

CONCLUZIE:

Botezul în Duhul Sfânt este planul lui Dumnezeu pentru împuternicirea creștinilor. Fii botezat astăzi în Duhul Sfânt!

—James 27 Meadows, Kansas
City, Missouri

„Pocăiți-vă“, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.“

Fapte 2:38,39

Schițe de predică

MARIA: UN MODEL PENTRU MAMELE PENTICOSTALE

Fapte 1:14

INTRODUCERE:

În viața acestei mame extraordinare există un model pentru femeia umbrită și împuternicită de Duhul Sfânt.

MESAJ:

1. Nedumerirea (Luca 1:26-34)

Căile lui Dumnezeu sunt dincolo de înțelegerea noastră.

2. Predarea (Luca 1:38)

Voia lui Dumnezeu este pentru ascultarea noastră.

3. Bucuria (Luca 1:46-55)

Mântuirea lui Dumnezeu este pentru bucuria noastră.

4. Meditarea (Matei 2:11; Luca 2:8-20,25-38)

Felul în care lucrează Dumnezeu este pentru meditarea noastră.

5. Fuga (Matei 2:13-15).

Planurile lui Dumnezeu pot să implice schimbarea noastră.

6. Căutarea (Luca 2:43-46).

Prezența lui Dumnezeu este pentru ca noi să continuăm.

7. Mărturisirea (Ioan 2:5).

Dragostea lui Dumnezeu este pentru împărtășirea noastră.

8. Durerea (Luca 2:35; Ioan 19:25-27).

Suferința lui Hristos este pen-

tru contemplarea noastră.

9. Ascultarea (Luca 24:49; Fapte 1:14).

Cuvântul lui Dumnezeu este pentru umblarea noastră.

10. Împuternicirea (Fapte 2:1-4).

Puterea lui Dumnezeu este pentru trăirea noastră.

CONCLUZIE:

Experiențele Mariei au depins de Duhul Sfânt. El a umbră-o și a împuternicit-o. Mamele de astăzi pot găsi tot ajutorul de care au nevoie pentru munca lor extenuantă prin puterea Duhului Sfânt.

—R.C. Champion

Îmbrățișând misiunea lui Hristos în lumea noastră

[CONTINUARE DIN PAGINA 5]

prezenței Sale. El va fi cu noi și dincolo de veacul acesta, în veacul viitor. Diferența este că acum prezența Sa nu este vizibilă, însă când se va sfârși acest veac Îl vom vedea față în față.

Frank Boreham a scris următoarele cuvinte despre ultimele ceasuri ale lui David Livingstone: „El a fost plecat departe în Ilala, în mijlocul ținutului mlăștinos din apropierea satului Chitambo. În afara celor câteva ajutoare ale sale, era singur de tot . . . la capătul tuturor resurselor sale. A mers pe jos până nu a mai putut merge, a călărit până nu a mai putut călări, și apoi a fost purtat pe o targă atâta timp cât a putut îndura. Însă acum, cu picioarele sale prea infectate ca să mai poată

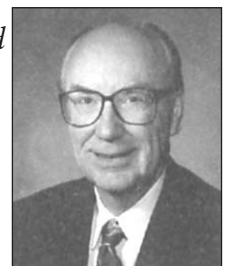
suferi atingerea pământului, cu trupul atât devăluit încât se speșia când se privea în oglindă, și cu o hemoragie internă teribilă, care îi secătua dramul de vitalitate pe care îl mai avea, nu putea merge mai departe. «Doborât de tot!» scrie el, în ultima sa însemnare, greu de citit, din jurnalul său.» Dimineața următoare l-au găsit mort, îngenucheat. În cele din urmă, se pare că a murit singur. „Însă priviți din nou”, ne cere Boreham. „El a murit pe genunchi! Cu cine vorbea el când a murit? Chiar în ultima clipă a vieții sale, el vorbea cu Tovarășul constant al îndelungatului, îndelungatului său pelerinaj! Chiar în clipa morții, el vorbea cu „gentlemanul de cea mai strictă și sacră onoare” în al cărui cuvânt s-a încrezut implicit. «El Își va ține Cuvântul» – a scris el în una dintre ultimele însemnări din jurnalul său – «El Își va ține

Cuvântul, El, Cel grațios, Cel plin de har și de adevăr; nu există nici o îndoială. Își va ține Cuvântul, și totul va fi bine. Cu siguranță, aici îndoiala este inadmisibilă!»

Tot așa și noi, avem cuvântul „gentlemanului de cea mai strictă și sacră onoare”: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Marea noastră responsabilitate se află întotdeauna între marea Sa revendicare și marea Sa asigurare. Niciodată nu vom împlini Marea Trinitate, dacă nu ne vom aduce aminte că sarcina pe care ne-a dat-o El este prea mare fără El!

George O. Wood
este secretarul
general al lui
Assemblies of
God,
Springfield,
Missouri, SUA.

ILUSTRAȚII

CAUTĂ SĂ-L CUNOȘTI PE AUTOR

Se spune despre o tânără că a împrumutat o carte de la o prietenă. Și-a dat toate silințele să înțeleagă și să se bucure de cartea aceea însă în zadar. Apoi, într-o zi ea a întâlnit un tânăr și după ce au ajuns să se cunoască mai bine, s-au îndrăgostit unul de altul și, nu după mult timp, s-au hotărât să se căsătorească. Între timp tânăra a descoperit că iubitul ei era autorul cărții pe care a găsit-o atât de dificilă și de neînțeles. Cu o abordare complet diferită ea a început să citească iarăși cartea, descoperind că relația ei cu autorul făcea cartea interesantă și cu puțință de înțeles. Și dacă întâlnea vreun pasaj a cărui semnificație nu îi era clară, îl putea întreba pe autor în legătură cu aceasta.

Pentru a începe să înțelegi și să apreciezi Biblia trebuie mai întâi să ajungi să-L cunoști și să-L iubești pe autor. Apoi, oricând îl poți întreba care este înțelesul Cuvântului Său.

—Adaptată din „Citirea Cuvântului lui Dumnezeu” de Ross Rainey în *Viața creștină pentru cei ce sunt una în Duh* [The Christian Life for the Kindred in Spirit].

DE CEALALTĂ PARTE A DEALULUI

Puțini sunt cei care pun sub semnul întrebării valoarea unui program serios de misiune. Dumnezeu dorește să schimbe viețile oamenilor din întreaga lume, dacă se află cineva să meargă și să le spună Vestea cea bună. Următoarea istorisire dovedește încă o dată că mesajul lui Hristos va avea impact asupra lumii.

Francis Peabody era profesor la Harvard. El îi iubea mult pe oameni și se ruga deseori pentru mântuirea lor. În una dintre călătoriile sale într-o țară din Orient, ghidul său l-a dus pe un traseu lung să viziteze diferite regiuni ale țării. A văzut mulțimi nenumărate de case dărăpănate, sărăcie lucie și multe sate care semănau mai mult a gropi de gunoi ale orașelor.

După mai multe zile de călătorie, drumul i-a dus dincolo de un deal, într-o altă localitate. Aceasta era diferită. Casele mici aveau grădini în jurul lor, iar la ferestre se puteau zări perdele atrăgătoare. Spre deosebire de alte locuri, copiii se jucau fericiți pe străzi, iar adulții erau ocupați fiecare cu munca lui.

Când profesorul Peabody l-a întrebat pe ghidul său

de ce acest oraș era diferit de celelalte, răspunsul acestuia a fost: „Creștinismul a ajuns deja la acești oameni”.

Hristos îi schimbă pe oameni. Să ne păzească Dumnezeu să refuzăm vreodată să-i sprijinim în rugăciune și financiar pe cei care pleacă în misiune. Stă în puterea noastră să schimbăm lumea în bine, dacă alegem să sacrificăm o parte din ce avem pentru a înlocui sărăcia lumii. Acționează repede; timpul este scurt.

—David G. Rosse, Houston, Texas

BOGĂȚIE

Cu ocazia unor săpături arheologice din nordul Israelului a fost descoperită pardoseala încă intactă a unei case de oameni avuți. Arheologii și-au dat seama că una dintre lespezile pardoselii se mișca ușor și au ridicat-o cu atenție. Sub lespede se afla o groapă săpată direct în pământ, iar înăuntrul acesteia era un vas plin cu monede și bijuterii care reprezentau o mare avere.

Se pare că în casa respectivă a locuit un soldat roman bogat care a fost chemat la război și nu s-a mai întors niciodată. Apoi o familie săracă s-a mutat în casa aceea pentru o scurtă perioadă de timp, dar nu au descoperit comoara ascunsă sub pardosea.

Imaginează-ți că trăiești de azi pe mâine în timp ce sub picioarele tale este o mare bogăție! Cât de mulți sfinți își trăiesc viața în sărăcie spirituală în timp ce bogățiile abundente ale lui Dumnezeu sunt atât de aproape de ei încât le-ar putea atinge cu mâna.

—Jim Laudell, Watts, Oklahoma

UNELTE pentru lucrători

ILUSTRAȚII

NU LĂSA CA EȘECUL SĂ TE OPREASCĂ DIN DRUM

Când marele pianist polonez Paderewski a ales pentru prima dată să studieze pianul, profesorul său i-a spus că mâinile lui erau prea mici ca să poată stăpâni claviatura.

Când marele tenor italian Caruso s-a înscris pentru pregătire, profesorul i-a spus că vocea lui sună ca vântul care fluieră prin ferestre.

Când marele om de stat englez Benjamin Disraeli a încercat să vorbească în Parlament pentru prima dată, membrii parlamentului l-au fluierat să tacă, și au râs de el când a spus: „Deși acum mă așez, va veni timpul când veți auzi de mine.”

Henry Ford a uitat să pună treapta de viteză pentru mersul înapoi în primul său automobil. Thomas Edison a cheltuit 2 milioane de dolari cu o invenție care s-a dovedit a nu avea o valoare prea mare.

De puține ori reușim să facem ceva din prima încercare. Eșecurile sunt urmele de pe calea realizărilor. Albert Einstein a căzut la examenul de admitere la universitate când l-a dat prima dată. Viața lui Abraham Lincoln demonstrează că putem eșua pe calea către succes.

Nu renunța înainte de a eșua pentru prima dată. Adu-ți aminte de marii oameni ai istoriei care au reușit după ce mai întâi au eșuat.

—*Ilustrație primită de la Douglas R. Rose, Belleville, Illinois.*

Adaptată din Ajutoare pentru amvon [Pulpit Helps], 1992.

PEȘTE USCAT SAU PIETRE PREȚIOASE?

Mulți istorici consideră că Ramses al II-lea a fost cel mai important domnitor egiptean din câți au existat vreodată. Stăpânirea lui s-a întins până în Libia de astăzi și Irak, și până în Turcia și Sudan. În timpul domniei lui de 67 de ani Egiptul s-a bucurat de o forță militară și o putere economică de neîntrecut. Până în ziua de azi statuile mamut ale lui Ramses, precum și ruinele cuprinzătoarelor sale programe de construcții sunt împrăștiate pe tot cuprinsul

Egiptului, ca o mărturie tăcută a măreției lui de altădată.

Însă timpul are o modalitate de a-i mai smeri pe marii acestei lumi. Când arheologii i-au descoperit trupul mumificat și l-au trimis la Muzeul din Cairo, Ramses a suferit o jignire monstruoasă. În timp ce trupul său trecea pe la vamă, un inspector consternat, nefiind sigur ce se afla în fața biroului său, a taxat trupul lui Ramses cel Mare drept—pește uscat importat. „Omul pus în cinste”, observă psalmistul, „și fără pricepere, este ca dobitoacele pe care le tai” (Psalmul 49:20). Viața, bogăția și puterea sunt daruri care dispar repede, scăpându-ne printre degete la fel ca apa din palmele făcute căuș. Toți avem posibilitatea să alegem să ne slujim nouă înșine sau să slujim lui Hristos, să ne întemeiem împărăția noastră sau să lucrăm la extinderea Împărăției Lui, să ne sfârșim viața ca pește uscat sau ca pietre prețioase în coroana lui Isus Hristos.

—*Ilustrație primită de la Richard Maffeo, San Antonio, Texas. Adaptată din Cărți de istorie [Time Life Books], vol. Egiptul antic [Ancient Egypt], 1965.*

UNDE ESTE SPERANȚA TA?

Când David Livingstone a apărut la Universitatea din Glasgow să primească diploma de onoare de doctor în științe juridice, el a fost primit cu un respect tăcut. Nu mai rămăsese nimic din el decât pielea și oasele și era obosit după 16 ani de expunere la condițiile foarte grele de viață din Africa. Unul dintre brațe îi atârna nefolositor pe lângă corp, handicap cu care rămăsese în urma atacului unui leu.

Livingstone a întrebat: „Vreți să vă spun care a fost sprijinul meu în toți acești ani de exil în mijlocul unor oameni a căror limbă n-o înțelegeam și a căror atitudine față de mine a fost întotdeauna nesigură și deseori ostilă? Acesta mi-a fost dat de cuvintele: «Iată că Eu sunt cu voi până la marginile pământului.»”

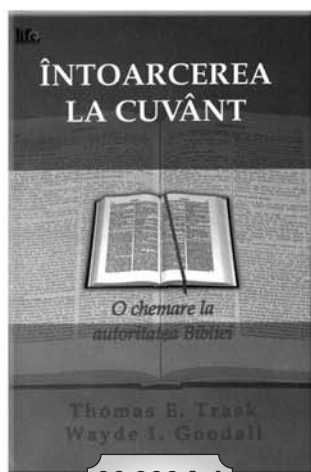
—*Thomas F. Zimmerman, Pentecostal Evangel*

*Succesul în căsătorie este mai mult decât a găsi persoana potrivită.
Acesta înseamnă a deveni persoana potrivită.*

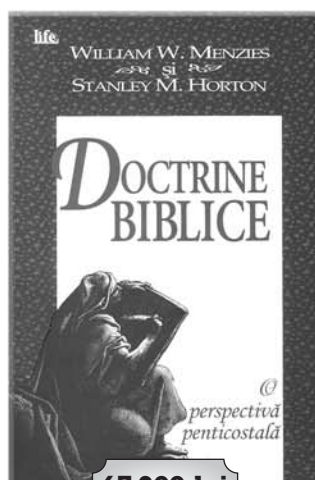
(1 Timotei 6:11)

48.000 lei

22.000 lei

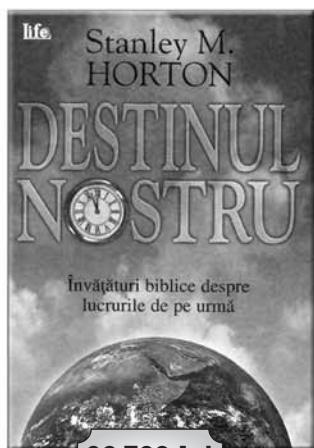
67.200 lei

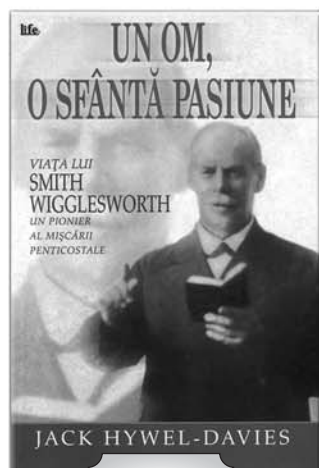
62.500 lei

Life
PUBLISHERS INTERNATIONAL

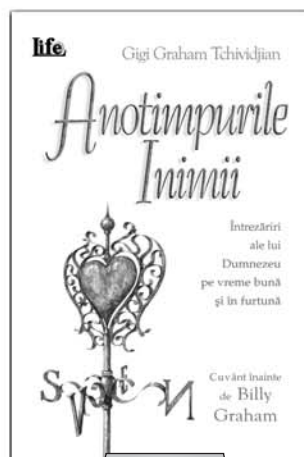
Str. Ady Endre, nr. 33 3700 ORADEA, România
☎ (059) 13 62 64; 094/62 42 36
fax: (059) 44 71 80 E-mail: liferom@rdsor.ro

30.700 lei

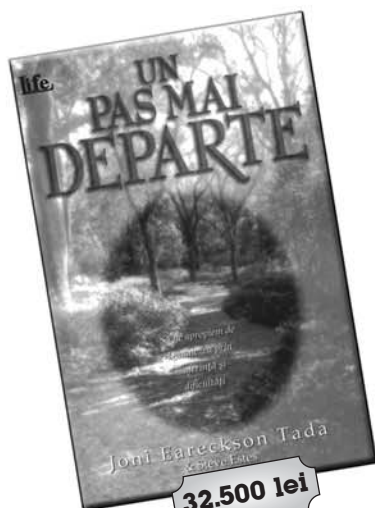
38.500 lei

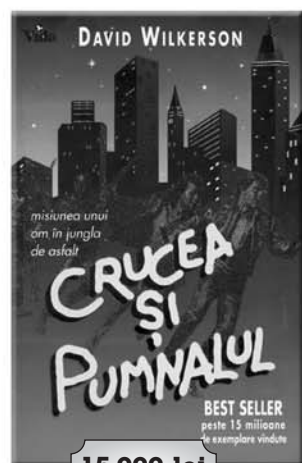
39.500 lei

39.900 lei

32.500 lei

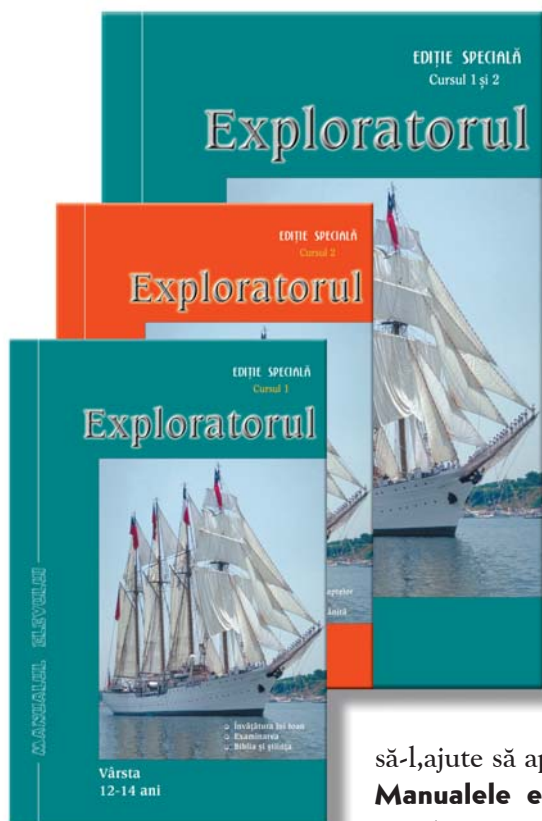
15.000 lei

26.000 lei

28.800 lei

TOT ÎN GURÂND...

Exploratorul

O ediție specială alcătuită din 26 de lecții biblice pentru școala duminicală, grupa de vârstă 12–14 ani, care are în vedere atât latura spirituală cât și cea practică. Setul cuprinde două manuale pentru elev și un manual pentru învățător, cu indicații ușor de urmat atât de învățător cât și de către elev.

Numele acestei ediții îl descrie în mod adecvat pe elevul „explorator” aflat în perioada de tranziție de la copilărie la viața de adult, caracterizată de întrebări profunde despre Dumnezeu și viață în general.

Manualul învățătorului: Fiecare lecție cuprinde o expunere detaliată a temei, cu idei pentru participarea clasei. La sfârșitul fiecărei lecții elevului i se pun întrebări pentru meditație și care

să-l ajute să aplice în viața sa ceea ce a învățat.

Manualele elevului: Cuprind o recapitulare pentru fiecare lecție, precum și întrebări și exerciții creative care să întărească tema acesteia (13 lecții fiecare).

TALON DE COMANDĂ

NR. CRT.	TITLUL CĂRȚII	NR. BUC.	PREȚ/BUC.	VALOARE TOTALĂ
1.				
2.				
3.				
4.				
5.				
6.				
7.				
8.				
9.				
10.				
11.				
12.				
13.				
14.				
15.				

Data _____

Semnătura _____

Total _____

NOTE: 1. Copiați acest talon, completați-l cu cărțile pe care le doriți și trimiteți-ni-l (adresa noastră este pe pagina alăturată). Vă asigurăm că veți fi serviți ireproșabil, în cel mai scurt timp posibil. **Plata se face ramburs la primirea coletului, Life Publishers suportând jumătate din taxele poștale aferente.** **2.** Pentru cantități mai mari acordăm reducere de preț.

Caracteristici ale oamenilor laici

Oamenii laici:

1. Sunt în mod deosebit ignorați în ceea ce privește creștinismul fundamental.
2. Sunt interesați de viața de *dinainte* de moarte.
3. Sunt mai conștienți de îndoială decât de vinovăție.
4. Au o imagine negativă despre biserică.
5. Sunt înstrăinați din mai multe puncte de vedere.
6. Sunt îndoielnici.
7. Nu au încredere în ei înșiși.
8. Consideră că istoria a scăpat de sub control.
9. Experimentează atât în viața personală cât și în cea a familiilor lor forțe pe care nu le pot controla.
10. Ajung la disperare datorită incapacității lor de a-L găsi pe Dumnezeu.

Caracteristici ale creștinilor care îi evanghelizează pe oamenii laici

Creștinii care îi evanghelizează pe oamenii laici:

1. Înțeleg secularizarea societății în care trăiesc.
2. Sunt cinstiți cu privire la ei înșiși în toate relațiile lor.
3. Sunt oameni ai credinței care se încred în Dumnezeu.
4. Sunt foarte conștienți de factorul credibilitate.
5. Se inspiră din exemplele slujirii apostolice.
6. Au obiective clare privitoare la evanghelizarea oamenilor laici.
7. Cred în posibilitățile oamenilor, prin har prin credință.
8. Studiază populația și cultura în care doresc să facă lucrarea de evanghelizare.
9. Se identifică cu oamenii pe care sunt chemați să-i evanghelizeze.
10. Nu sunt implicați numai în mărturisirea lui Isus Hristos, ci slujesc unui domeniu larg de nevoi umane.
11. Își dezvoltă convingeri de bază pe care le comunică ani de-a rândul.
12. Sunt apostoli și apologeți care se angajează în discuții raționale cu oamenii care caută.
13. Sunt perseverenți în urmărirea viziunii lor apostolice.

Strategii pentru evanghelizarea oamenilor laici

1. Oferiți posibilități de instruire.
2. Invitați-i pe oameni să-și dedice viețile slujirii lui Dumnezeu.
3. Ajutați-i pe oameni să găsească semnificația vieții.
4. Angajați-i pe oamenii laici în dialoguri.
5. Răspundeți îndoielilor și întrebărilor acestora.
6. Oferiți-le ocazii favorabile de-a întâlni creștini demni de încredere.
7. Oferiți-le oamenilor ocazii favorabile de-a învinge înstrăinarea.
8. Angajați-vă în misiuni de afirmare a Evangheliei.
9. Ajutați-i pe oameni să-și descopere demnitatea și valoarea de sine.
10. Oferiți-le oamenilor speranța în Împărăția lui Dumnezeu.
11. Înființați grupuri de sprijin pentru oameni dependenți de diferite substanțe.
12. Identificați-i și evanghelizați-i pe oamenii receptivi la Vestea cea bună.
13. Oferiți forme de slujire potrivite din punct de vedere cultural.
14. Multiplicați grupurile noi din biserică.
15. Oferiți slujiri care să răspundă nevoilor oamenilor.
16. Angajați-i pe oamenii laici în discuții pe propriul lor teren.